

ตอนที่ 1571 หมายเลข 4

ตัวห่านเช็นเองก็ประหลาดใจ ถึงเขาจะได้ไปพบกับหลัวไห่ถึงที่เมืองเพง
สังหาร แต่เขาก็ไม่ได้ทำอะไรให้อีกฝ่าย ดังนั้นทำไมเขาถึงได้ส่งกล่อง
ของขวัญนี้มา? มันดูเหมือนกับว่าเขาต้องการจะฟื้นฟูสัมพันธ์กับหลัว
หลานอีกครั้งจริงๆ

แต่เมื่อดูจากลักษณะนิสัยของหลัวหลานเองแล้ว ห่านเช็นก็พอจะคาดเดา
นิสัยของหลัวไห่ถึงได้เช่นกัน มันผ่านมานานหลายปีแล้วตั้งแต่ที่พวกเขา
ได้เจอหน้ากัน ซึ่งในระหว่างนั้นมันไม่ได้มีการส่งข้อความหรือการสื่อสาร
ใดๆเลย ถ้าเขาต้องการจะส่งของขวัญให้กับเธอจริงๆ เขาก็มีเวลาตั้ง
มากมาย มันไม่เห็นจำเป็นจะต้องเป็นวันนี้เลย

“ผมไม่ได้ทำอะไรให้เขาทั้งนั้น และผมก็ไม่ได้ตกลงอะไรกับเขาด้วย”

ห่านเช็นเล่าเรื่องราวที่ได้ไปพบกับหลัวไห่ถึงให้หลัวหลานฟัง

“ลูกหลบฝ่ามือของเขาได้?” หลัวหลานมองห่านเช็นด้วยดวงตาที่เบิก
กว้าง

“ถึงผมจะไม่ได้ฝึกวิชาจำลองนภา แต่แม่ก็รู้ว่าผมเข้าใจวิชานั้นเป็นอย่างดี มันแปลกตรงไหนที่ผมจะหลบมันได้?” หานเซ็นพูด

“ไม่ มันไม่ได้ผิดปกติอะไร ลูกทำได้ดีมากแล้ว”

หวับลานดูมีความสุขที่ได้ยินแบบนี้

“แล้วตกลงนี่มันหมายความว่ายังไง?” หานเซ็นดูสับสน เขาไม่แน่ใจว่า เกิดอะไรขึ้น เพราะเขาแทบจะไม่เคยเห็นแม่ของเขามีความสุขแบบนี้

“ไม่มีอะไร ก็แค่มีเรื่องดีๆเกิดขึ้น ก็แค่นั้น” หวับลานยิ้มและเดินจากไป โดยไม่ได้ตอบคำถามของหานเซ็น

หานเซ็นพักอยู่ที่บ้าน 2 วัน ก่อนที่จะกลับเข้าไปในก๊อตแซงซ์วรีอีกครั้ง และเมื่อกลับไปเขาก็ตรงไปที่ห้องของกุกังฉิงในทันที

ในจังหวะที่เขากำลังจะเคาะประตูห้องของเธอ เขาก็ได้ยินเสียงของกุกังฉิง ดังขึ้นมา “เข้ามาได้ ประตูไม่ได้ล็อก”

ห่านเซ็นค่อยๆเปิดประตูออก และเขาก็เห็นกู่ชิงเฉิงกำลังนั่งเขียนอะไรบางอย่างด้วยพู่กันเก่าๆ

ห่านเซ็นเคยเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่มาจากวิชาประวัติศาสตร์ ซึ่งมันก็คืออักษรวิจิตร แต่ในสมัยนี้พวกมันไม่ได้ถูกใช้อีกแล้ว

มันมีน้อยคนนักที่จะยังใช้เครื่องมือแบบนี้อยู่ โดยส่วนมากจะเป็นพวกศิลปินหรือจิตรกร แต่เขาไม่คาดคิดว่ากู่ชิงเฉิงจะชื่นชอบของแบบนี้ด้วย

ห่านเซ็นไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับศิลปะเท่าไรนัก แต่เขาพอจะบอกได้ว่าเธอดคงจะต้องใช้เวลาฝึกนานถึงจะมีความสามารถในการเขียนระดับนี้

กู่ชิงเฉิงวางพู่กันลง เธอใช้เวลาครู่หนึ่งในการชื่นชมผลงานของตัวเอง ก่อนที่จะถามขึ้นมา “นายตามหาฉันทำไมอย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซ็นยิ้มและพูด “ผมได้พบกับคนๆหนึ่งเลยได้ไปรู้เรื่องอะไรดีๆมา ผมไม่รู้ว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริงหรือไม่จริง ผมเลยอยากจะมาถามความจริงจากปากคุณ”

“โอ้? เขาพูดอะไรเกี่ยวกับฉันอย่างนั้นหรือ?” กุซิงเฉิงมองหานเฉินด้วยความสนใจ

หานเฉินได้เตรียมคำพูดมาก่อนล่วงหน้าแล้ว ดังนั้นเขายิ้มและพูด

“เขาบอกว่าคุณเป็นคนฆ่ามังกรไร้เขา เรื่องนั้นเป็นความจริงใช่ไหม?”

กุซิงเฉิงขมวดคิ้วและพูด “ฉันเองก็จำไม่ได้”

“มังกรไร้เขาเป็นมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีชื่อเสียงมาก ถ้าคุณฆ่ามอนสเตอร์แบบนั้นได้ คุณคงจะไม่มีวันล้มหรอก” หานเฉินไม่เชื่อเธอ

“ฉันล้มไปแล้วจริงๆ ไม่มีความจำเป็นอะไรที่ฉันจะต้องพูดโกหก” กุซิงเฉิงพูด

“ถ้าคุณจำไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นอะไร แต่เขายังพูดอีกว่าคุณดื่มฉีของอสูรหยกเพื่อจะหลีกเลี่ยงการขาดน้ำตายในทะเลทรายและก็...”

ห่านเซ็นกำลังจะพูดประโยคที่คล้ายๆกันอีกอย่าง แต่ก่อนที่เขาจะได้พูด สีหน้าของกุชิงเฉิงก็เปลี่ยนไป

“เป็นไปได้! ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น นายรู้เรื่องนั้นได้อย่างไรกัน?”

กุชิงเฉิงจ้องมองห่านเซ็นราวกับว่าเธอกำลังมองเห็นผีอยู่

“คุณทำแบบนั้นจริงๆหรอเนี่ย? ถ้าอย่างนั้นคุณก็เคยไปซ่อนตัวอยู่ในไขของอสูรเวหาและถูกมันนั่งทับอยู่เป็นเดือนด้วยสินะ?” ห่านเซ็นถาม

“เป็นไปได้! มันไม่ควรจะมีใครรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น นายไปได้ยินเรื่องนี้มาจากใครกัน?” สีหน้าของกุชิงเฉิงเปลี่ยนไปอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นมาจับแขนเสื้อของห่านเซ็นเอาไว้

“ผมบอกคุณไปแล้วไม่ใช่หรอว่ามีคนบอกเรื่องพวกนี้กับผม ในตอนแรกผมก็คิดว่าเขาพูดโกหก ผมไม่คิดเลยว่าเรื่องที่เขາบอกจะเป็นเรื่องจริง” ห่านเซ็นทั้งประหลาดใจและดีใจ ตอนนี้เขาแน่ใจแล้วว่ากุชิงเฉิงก็คือหมายเลข 4 ที่อยู่ในไดอารี่

“เป็นไปได้! ในตอนที่ฉันทำเรื่องพวกนี้ มนุษย์ยังไม่รู้เกี่ยวกับเครื่องจักรไอน้ำด้วยซ้ำ แล้วใครกันที่จะมองเห็นฉันในตอนนั้นได้?” กูชิงเฉิงดูสับสนอย่างมาก

ห่านเซินอิงไป เขาเบิกตากว้างและพูดออกมา “เครื่องจักรไอน้ำ? นั่นมันในสมัยโบราณเลยนะ! นี่คุณอยู่ในก๊อตแซงซ์วีตั้งแต่สมัยนั้นเลยอย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซินไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ตัวเองได้ยิน แต่กูชิงเฉิงได้หลุดพูดเรื่องนี้ออกมาเอง

กูชิงเฉิงขมวดคิ้วขณะที่จ้องไปที่ห่านเซิน “นายเข้าใจถูกแล้ว ฉันมาจากสมัยนั้น ฉันอยู่ในก๊อตแซงซ์วีมาตั้งแต่สมัยโบราณ บอกฉันมาว่ากันใครที่บอกนายเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้”

“ไม่มีทาง! ก็เมื่อก่อนมันยังไม่ได้มีเครื่องโทรเลข คุณจะมาในก๊อตแซงซ์วีได้อย่างไร? นี่คุณล้อผมเล่นใช่ไหม?” ห่านเซินคิดว่ามันฟังดูไม่น่าเชื่อ

“นี่ฉันดูเหมือนว่ากำลังล้อเล่นอยู่รึไง?” กุซิงเจิงพูดอย่างเยิ่นชา

“แต่นั่นมันไม่ถูก ถึงคุณจะมาในก๊อตแซงส์วรีได้ แต่มันก็หลายหมื่นปีมาแล้ว ถึงแม้จะเป็นกึ่งเทพคุณก็ควรจะมีอายุขัยแค่ไม่กี่ร้อยปีเท่านั้น แล้วคุณมีชีวิตอยู่ได้นานขนาดนี้ได้ยังไง?”

“ฉันไม่สนว่านายจะเชื่อหรือไม่ ฉันแค่ต้องการให้นายบอกฉันมาว่าใครกันที่บอกเรื่องพวกนี้กับนาย” กุซิงเจิงพูด

กุซิงเจิงรู้สึกหนาวขึ้นมาทันทีที่เธอได้ยินสิ่งที่ห่านเซินพูด เหตุการณ์ที่ห่านเซินพูดออกมาเป็นสิ่งที่เธอเชื่อว่าไม่มีใครรู้อย่างแน่นอน แม้แต่พวกสปิริตหรือมอนสเตอร์ก็ไม่มีทางรู้ถึงเรื่องพวกนี้เช่นกัน

ตอนนี้เมื่อห่านเซินพูดเรื่องพวกนี้ออกมา มันก็ทำให้เธอรู้สึกตกใจมาก ถ้าใครบางคนรู้เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ อย่างนั้นแล้วมันก็หมายความว่าไม่มีใครบางคนคอยจับตาดูเธอตั้งแต่ในสมัยอดีตและอาจจะจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งนั่นถือว่าเป็นอะไรที่น่ากลัวมาก

“คุณมีวิธีที่จะพิสูจน์ให้ผมเห็นได้ไหมว่าคุณอยู่มาตั้งแต่สมัยโบราณ
จริงๆ?”

ห่านเข็นคิดว่าเธอคงจะไม่ได้ล้อเล่น แต่เขาก็ยังคงมีอีกหลายคำถามที่
ต้องการจะถามเธอ

ตอนที่ 1572 ผู้ใช้ชีกง

“มันไม่สำคัญว่าฉันจะพิสูจน์ได้หรือไม่ ถ้านายไม่เชื่อก็ไม่ใช่ไร แต่นายแค่บอกฉันมาก็พอว่าใครที่เป็นคนบอกเรื่องพวกนี้กับนาย”

กุชิงเฉิงรู้จักหานเซินดี และเธอก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่หานเซินจะเป็นคนเห็นเหตุการณ์พวกนี้ด้วยตัวเอง เพราะฉะนั้นมันจะต้องมีใครบางคนบอกเรื่องพวกนี้กับเขาแน่

“เรื่องนี้ผมก็ไม่แน่ใจ ผมได้พบกับคนๆหนึ่ง แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาคือใคร เราได้พบกันแค่ครั้งเดียว หลังจากนั้นก็ไม่เคยเจอกันอีกเลย”

หานเซินไม่รู้ว่าคนที่เขียนไดอารี่เป็นใครอยู่แล้ว ดังนั้นเขาเลยไม่สามารถบอกเธอได้

กุชิงเฉิงขมวดคิ้วและมองไปที่หานเซิน เธอไม่เชื่อในสิ่งที่เขาพูด คนแปลกหน้าจู่ๆจะมาเล่าเรื่องแบบนี้ทำไม? สิ่งที่หานเซินบอกมามันไม่สมเหตุสมผลเท่าไร

ตอนนี้ห่านเซ็นต้องการจะหนีออกไป อย่างน้อยตอนนี้เขาก็สามารถยืนยัน
ได้แล้วว่ากุชชิงเจิงก็คือหมายเลข 4

แต่ถ้ากุชชิงเจิงเป็นมนุษย์ที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วรีมาตั้งแต่สมัยโบราณจริง
อย่างนั้นแล้วเธอสามารถเข้ามาในนี้ได้ยังไง? แล้วทำไมเธอถึงได้มีชีวิตอยู่
ยืนยาวมาจนถึงทุกวันนี้?

มีเรื่องอย่างอื่นที่ทำให้ห่านเซ็นสับสนอีกเช่นกัน ถ้าหมายเลข 4 เป็น
หมายเลขที่เจ้าของไดอารี่ตั้งให้กับกุชชิงเจิงที่เป็นมนุษย์ นั่นหมายความว่า
หมายเลขอื่นๆก็เป็นมนุษย์เช่นเดียวกันอย่างนั้นหรือ?

ถ้าพวกเขาเป็นมนุษย์ทั้งหมด แล้วหมายเลขพวกนี้ถูกกำหนดจากอะไร?
ถ้าเกิดมันเป็นลำดับของคนที่เข้ามาในก๊อตแซงซ์วรี อย่างนั้นแล้วมันก็จะ
หมายความว่ามีคน 3 คนที่เข้ามาก่อนหน้าเธอ

แน่นอนว่าทั้งหมดนี้เป็นแค่การคาดเดา เพราะหมายเลขอื่นอาจจะไม่ได้
หมายถึงมนุษย์ก็ได้

“นายจะกลับไปก็ได้ แต่นายต้องอธิบายให้ฉันฟังก่อน” กุชิงเฉิงพุ่งไปที่ประตูและขวางทางออกเอาไว้

หานเซินมองไปที่กุชิงเฉิง เขาคิดว่าเรื่องที่เธอพูดนั้นพอจะเชื่อถือได้ในตอนแรกที่เขาพบกับเธอ เขาคิดว่าเธอเป็นคนแปลกๆ และชื่อกุชิงเฉิงของเธอก็เป็นชื่อที่ค่อนข้างโบราณ มันไม่ใช่ชื่อสมัยใหม่ของมนุษย์เลยสักนิด แถมพฤติกรรมบางอย่างของเธอก็ทำให้หานเซินรู้สึกแปลกๆ เธอทั้งลึกลับและงดงามจนน่ากลัว

ตอนนี้เมื่อเขาลองคิดดูดีๆ กุชิงเฉิงดูไม่เหมือนกับพวกมนุษย์สมัยใหม่เลย

“ผมจะบอกคุณในสิ่งที่คุณต้องการ แต่ก่อนอื่นคุณจำเป็นต้องบอกมาก่อนว่าคุณเป็นใครกันแน่” หานเซินพูด

“ฉันบอกนายไปแล้ว แต่นายเป็นคนที่ไม่เชื่อเอง” กุชิงเฉิงพูด

“ถ้าคุณเป็นมนุษย์สมัยโบราณจริง คุณก็ควรจะมีประวัติในสมัยโบราณถูกไหม เมื่อก่อนมนุษย์ถูกแยกเป็นประเทศ คุณมาจากประเทศไหนและทำงานอะไร?”

สิ่งที่หานเซ็นอยากจะรู้มากที่สุดก็คือเรื่องที่สามารถเข้ามาในก๊อต
แซงซ์วรีได้ยังไง หานเซ็นกลัวว่าถ้าถามเธอไปตรงๆอาจจะไม่ได้รับคำตอบ
ที่ต้องการ ดังนั้นเขาจึงลองถามอ้อมๆดูก่อน

กูชิงเฉิงมองหานเซ็นด้วยความระแวง แต่สุดท้ายเธอก็ยอมพูด “ฉันมาจาก
รัฐฉู่ ฉันเป็นแค่ผู้ใช้ชีกงคนหนึ่ง”

“ผู้ใช้ชีกง? คุณมาจากสำนักไหน?” หานเซ็นถาม

“นั่นไม่ใช่ธุระอะไรของนาย?” กูชิงเฉิงตอบ

“คุณเข้ามาในก๊อตแซงซ์วรีได้ยังไง?” หานเซ็นถาม

“ถ้าฉันยอมตอบคำถามนั้น นายก็ต้องบอกฉันว่า คนที่บอกนายเกี่ยวกับ
เรื่องพวกนั้นคือใคร” กูชิงเฉิงจ้องตาของหานเซ็นขณะที่พูด

“ตกลง” หานเซ็นพูด

กูชิงเฉิงพูดอย่างไม่ลังเล “ฉันมาจากรัฐฉู่ ฉันฝึกวิชาอยู่ในทะเล วันหนึ่งในตอนที่ฉันกำลังจะเดินทางกลับขึ้นฝั่งด้วยเรือ มันก็มีวังวนประหลาดเกิดขึ้นมาทำให้ฉันตกเข้าไปในนั้น และเมื่อรู้สึกตัวอีกที ฉันก็มาอยู่ในก๊อตแซงซ์วรีแล้ว”

“วังวนนั้นเกิดขึ้นที่ดาวดวงไหน? แล้วมันเกิดขึ้นที่ไหน?” หานเฉินถาม

“นั่นเป็นข้อมูลที่ไร้ประโยชน์ ฉันเคยออกไปจากก๊อตแซงซ์วรีเพื่อตามหาวังวนนั้น แต่ฉันก็ไม่พบอะไร” กูชิงเฉิงพูด

หานเฉินพยักหน้า “ถ้าคุณมาจากรัฐฉู่ มันก็น่าจะผ่านมาเป็นหมื่นๆปีแล้วนะ นี่คุณมีชีวิตรอดอยู่มานานแค่ไหนกัน?”

“ฉันได้ตอบคำถามนั้นของนายไปแล้ว ตอนนี้ถึงตาที่นายต้องตอบคำถามของฉันแล้ว ตอบมาว่าใครที่เป็นคนบอกเรื่องพวกนั้นกับนาย?” กูชิงเฉิงพูด

ห่านเซ็นนำไดอารี่เล่มหนึ่งออกมา แต่มันไม่ใช่ไดอารี่ที่เขาเจอในห้องควบคุม มันเป็นไดอารี่ที่เขาเป็นคนเขียนขึ้นมาเอง ซึ่งเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหมายเลข 4 ยังคงอยู่ในนั้น

นี่คือเหตุผลที่ห่านเซ็นไม่ได้มาพบกับเธอในที่นี้ เพราะเขาต้องการเวลาในการทำไดอารี่อีกเล่มขึ้นมา

กุชิงจึงรับไดอารี่ไปและเปิดมันออกด้วยความสับสน หลังจากที่ได้อ่านมัน สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไป เธอเปิดสมุดอ่านอย่างรวดเร็วและไม่นาน เธอก็มีสีหน้าที่มีดมน

“คนที่เขียนไดอารี่เล่มนี้เป็นใครกัน?” กุชิงจึงปิดไดอารี่และหันมามองห่านเซ็น เธอทั้งโกรธและขุ่นหลังหลังจากที่ได้อ่านเนื้อหาในไดอารี่

จากเนื้อหาในไดอารี่ มันก็ทำให้เธอพบว่าเรื่องบางอย่างที่เธอเคยคิดว่าไม่น่าจะมีใครรู้ ตอนนี้กลับพบว่ามิใครบางคนได้เห็นเรื่องพวกนี้ทั้งหมด

“ผมไม่รู้ว่าใครที่เป็นคนเขียนมันขึ้นมา แต่มันเป็นสิ่งที่ผมคัดลอกมาจากไดอารี่เล่มหนึ่งที่ผมพบในโบราณสถานของพระเจ้า” หลังจากนั้นห่านเซ็นก็บอกเธอถึงเรื่องที่เกิดขึ้น

แต่กุซิงเจิงดูจะไม่ค่อยเชื่อเรื่องที่ห่านเซ็นบอก เธอจึงมองหน้าเขาอยู่พักหนึ่งเพื่อจะหาความจริงจากสีหน้าของเขา แต่เธอก็ต้องผิดหวัง

“ถ้าที่นายพูดเป็นเรื่องจริง มันก็ต้องมีหมายเลขอื่นๆอีก” กุซิงเจิงพูด

“ใช่แล้ว แต่มันไม่ได้มีข้อความเกี่ยวกับพวกเขามากนัก” ห่านเซ็นยิ้ม

“ขอฉันดูส่วนที่เหลือด้วย” กุซิงเจิงยื่นมือของเธอออกมา

“ได้ แต่คุณต้องบอกผมมาก่อนว่า คุณมีชีวิตรอดอยู่มาจนถึงวันนี้ได้ยังไง?”

ห่านเซ็นพูด

กุซิงเจิงหยุดรวบรวมความคิดอยู่ครู่หนึ่ง และเธอก็พูดออกมาอย่างไม่ลังเล

“จริงๆ แล้วฉันอยู่ที่นี้เพียงแค่ไม่กี่ 10 ปีเท่านั้น ฉันได้เข้าไปในสถานที่
ประหลาดแห่งหนึ่งและติดอยู่ในนั้น ฉันรู้สึกราวกับว่ามันเป็นระยะเวลา
สั้นๆ บางทีอาจจะแค่ไม่กี่เดือน แต่เมื่อฉันกลับออกมา เครื่องเทเลพอร์ตที่
ตอนแรกใช้งานไม่ได้ก็ใช้งานได้ ฉันเลยใช้มันเพื่อออกไปจากก็อตแซงซ์วรี
และหลังจากที่ออกไปได้แล้ว ฉันก็รู้ว่าเวลานั้นผ่านไปกว่าหนึ่งหมื่นปี
แล้ว”

เมื่อกุซิงเจิงพูดถึงเรื่องนั้น เธอก็ดูเหมือนจะโมโหขึ้นมา เธอหันไปมองหน้า
หานเฉินและพูด

“และไม่นานหลังจากที่ฉันกลับไปที่พักฉันก็ได้ไปพบกับจอมโกหกคน
หนึ่ง ซึ่งเขาก็คือปู่ทวดของนาย

หานเฉินได้แต่จินตนาการว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าคนที่มาจากอดีตต้องมา
พบกับจอมโกหก

“สถานที่ที่คุณเข้าไปติดอยู่ มันมีเครื่องจักรที่เป็นคริสตัลอยู่หรือเปล่า?”
หานเฉินถาม

ตอนที่ 1573 ร่วมมือกัน

กุชิงเฉิงพยักหน้า “ใช่ แต่ในตอนแรกที่ฉันเข้าไปที่นั่น ฉันไม่รู้หรอกว่ามันคืออะไรเพราะฉันไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับคริสตัลไลเซอร์เลย และเมื่อฉันกลับไปที่นั่นอีกครั้ง ฉันก็หาทางเข้าไม่เจอแล้ว”

ตอนนี้หานเซ็นคิดว่าก็อตแซงซัวร์จะต้องมีความเกี่ยวข้องกับบางอย่างกับคริสตัลไลเซอร์ เพราะเมื่อเขาเข้าไปในห้องควบคุมหลัก เขาก็พบว่าตัวเองถูกพาไปยัง 10 ปีข้างหน้า ดังนั้นเขาจึงไม่ได้สงสัยเกี่ยวกับเรื่องราวที่เธอบอก

แต่หานเซ็นยังคงเชื่อว่ามีบางสิ่งที่ผิดปกติ เขามองกุชิงเฉิงและพูด

“ไม่ใช่ว่าคุณเป็นสมาชิกของทีมเจ็ดหรือ? มันเป็นเรื่องที่รู้กันทั่วไปว่าในตอนนั้นมนุษย์ยังเข้าไปในก็อตแซงซัวร์ไม่ได้ เนื่องจากเครื่องเทเลพอร์ตยังคงอยู่ในขั้นตอนการทดสอบอยู่ ถ้าอย่างนั้นคุณออกมาที่สหพันธ์ดวงดาวได้อย่างไร?”

กูชิงเจิงสายหัว “เครื่องเทเลพอร์ทไม่ใช่หนทางเดียวที่จะออกไปจากก๊อต
แซงซ์วรี ตอนฉันเทเลพอร์ทออกไป ฉันพบว่าตัวเองยืนอยู่บนแท่นบูชาอัณ
แห่งหนึ่งบนดาวที่มนุษย์อยู่อาศัย แต่เมื่อออกมาแล้ว ฉันก็ใช้มันเพื่อกลับ
เข้าไปไม่ได้อีก ฉันเลยต้องไปใช้เครื่องเทเลพอร์ทที่มนุษย์ทำขึ้นมาแทน”

หานเซินถาม “ในตอนที่คุณเข้ามาในก๊อตแซงซ์วรีพร้อมกับหานจิงจือ
พวกคุณได้เห็นอะไร?”

“ฉันตอบคำถามของนายมากพอแล้ว ตอนนี้มันถึงเวลาที่นายต้องมอบ
ส่วนที่เหลือของไดอารี่มาให้กับฉัน” กูชิงเจิงยื่นมือออกมาอีกครั้ง

“ตอบคำถามสุดท้ายของผมก่อน เกิดอะไรขึ้นที่นั่น?” หานเซินยืนกราน

“ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเราได้พบกับสิ่งมีชีวิตที่เรียกตัวเองว่าพระเจ้า
เขาบอกว่าจะทำให้ความปรารถนาของพวกเราเป็นจริง ซึ่งพวกเราแต่ละ
คนจะขอได้แค่คนละอย่างเท่านั้น แต่หานจิงจือบอกฉันว่าอย่าได้ขออะไร
ดังนั้นฉันเลยออกไปจากที่นั่นพร้อมกับคนตระกูลหนึ่งที่ไม่ได้ขอพร
เช่นเดียวกัน หลังจากนั้นฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง” กูชิงเจิง
พูด

“ในตอนนั้นคุณเป็นกึ่งเทพรีเปล่า? คุณคิดว่านั้นเป็นพระเจ้าจริงๆหรือว่
เป็นแค่สิ่งมีชีวิตที่แข็งแกร่งเท่านั้น?” หานเซ็นถาม

“ฉันไม่รู้ แต่ถ้าจะให้เดา ฉันคิดว่าที่นั่นคงจะเป็นก๊อตแซงซ์วีเซต 5 อัน
ลึกลับ สิ่งมีชีวิตที่อ้างตัวเป็นพระเจ้าอาจจะเป็นแค่สิ่งมีชีวิตระดับเทพ*คน
หนึ่งก็ได้” กูชิงเงิงพูด หลังจากนั้นเธอก็ยื่นมือออกมาอีกครั้งและพูด

*เทพจะใช้เรียกสิ่งมีชีวิตของก๊อตแซงซ์วีเซต 5

“ฉันตอบคำถามทุกอย่างที่นายต้องการแล้ว ตอนนี้มอบส่วนที่เหลือของ
ไดอารี่มา”

“ผมทิ้งไดอารี่ต้นฉบับเอาไว้ที่บ้าน เดี่ยวผมจะกลับไปเอามันมา”

เนื่องจากไม่สามารถถามอะไรได้อีก ดังนั้นเขาจึงกลับไปเอาไดอารี่มา
ให้กับเธอ

กูซิงเจิงสามารถอ่านตัวอักษรโบราณได้ดีกว่าหานเซิน ดังนั้นเธอจึงอ่าน
เนื้อหาในไดอารี่ได้อย่างรวดเร็ว

“แปลกจริงๆ นี่มันแปลกมากๆ” กูซิงเจิงพูดกับตัวเองขณะที่เธออ่าน
เนื้อหาในไดอารี่

“มีอะไรแปลกอย่างนั้นหรือ?” หานเซินถามขึ้นมา

“มอนสเตอร์ที่ถูกกล่าวถึงในไดอารี่เป็นมอนสเตอร์ที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วีเขต
4 ฉันเคยเห็นพวกมันอยู่บ้างหลังจากที่กลายเป็นกึ่งเทพ ส่วนหมายเลข
พวกนี้ก็มีอยู่จำนวนมาก ดังนั้นมันน่าจะง่ายที่ฉันจะได้พบพวกเขา” กูซิง
เจิงพูด

“บางทีพวกเขาอาจจะเหมือนกับคุณที่เข้ามาในก๊อตแซงซ์วีได้ก่อนที่
เครื่องเทเลพอร์ตจะถูกคิดค้นขึ้นมา” หานเซินพูด

“เมื่อดูจากจำนวนหมายเลขแล้ว มันก็น่าจะมีคนเข้ามาหลายพันคนเลยสิ
แต่ฉันกลับไม่เคยเจอใครเลยในช่วงที่อยู่ในก๊อตแซงซ์วี” กูซิงเจิงพูด

“ก๊อตแซงชั่วรีเป็นสถานที่ที่กว้างใหญ่ ผมคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลกที่คุณจะไม่เจอใครเลย” หานเซ็นพูด

กูชิงเฉิงส่ายหัวและพูด “เป็นไปได้ บางคนที่ถูกพูดถึงในไดอารี่ได้ฆ่ามอนสเตอร์ขั้นสุดยอดที่มีชื่อเสียง ดังนั้นมันไม่มีทางที่ฉันจะไม่เคยได้ยินเรื่องราวพวกนั้นเลย”

“นั่นก็ดูแปลกจริงๆ ถ้าอย่างนั้นบางที่หมายเลขพวกนี้อาจจะไม่ใช่มนุษย์ทั้งหมด?”

หานเซ็นชี้ไปที่ส่วนสุดท้ายและถามขึ้นมา “คุณช่วยอธิบายส่วนสุดท้ายนี้ได้ไหม? มันดูเหมือนกับว่าคุณจะไม่ได้ถูกกล่าวถึงเลยในช่วงท้าย คุณหายไปไหน?”

“นั่นก็เป็นเพราะว่าฉันเข้าไปในสถานที่ประหลาดแห่งหนึ่ง หรือว่าพวกเขาจะไม่เห็นฉันในตอนที่อยู่在那นั่น?” กูชิงเฉิงพูดหลังจากคิดขึ้นมาได้

“ฟังดูน่าจะเป็นไปได้ แต่ก็หมายความว่าไดอารี่นี้ถูกเขียนขึ้นมาตั้งแต่สมัยโบราณ และหมายเลขพวกนี้ก็น่าจะเป็นมนุษย์สมัยโบราณ ไม่ใช่มนุษย์สมัยใหม่” หานเซ็นพูดหลังจากที่คิดอยู่ครู่หนึ่ง

“ดูเหมือนกับว่าคริสตัลไลเซอร์จะมีความสัมพันธ์กับก๊อตแซงซ์วี่จริงๆ แต่ตามประวัติศาสตร์พวกเขาได้ถูกทำลายไปเป็นเวลานานแล้ว ดูเหมือนว่ายังมีอีกหลายๆ เรื่องที่ต้องนำมาผูกเข้าด้วยกันเพื่อหาคำตอบ”

กู่ชิงเฉิงส่งไดอารี่กลับไปให้หานเซ็นและพูดต่อ “ถ้านายต้องการจะหาความจริงของเรื่องราวทั้งหมด งั้นพวกเรามาร่วมมือกัน และถ้าใครค้นพบอะไรใหม่ๆ ก็นำมาแบ่งกัน นายคิดว่ายังไง?”

“ได้ผมจะร่วมมือกับคุณในเรื่องนี้” หานเซ็นพูด “แต่ขอถามหน่อยได้ไหมว่า ทำไมคุณกับจันทราสวรรค์ถึงได้ดูเหมือนกันไม่มีผิด? เธอเป็นสปิริตไม่ใช่หรือ?”

“นั่นไม่ใช่ธุระอะไรของนาย” กู่ชิงเฉิงดูเย็นชาขึ้นมาทันที

“พวกเราร่วมมือกันแล้วไม่ใช่หรือ? มันถือเป็นเรื่องสำคัญที่พวกเราจะทำ
ความรู้จักซึ่งกันและกัน” หานเซ็นยิ้ม

“นั่นอยู่เหนือความร่วมมือของพวกเรา” หลังจากนั้นกุชิงเฉิงก็รีบดันหาน
เซ็นออกไปจากห้องของเธอและปิดประตู

หานเซ็นเดินจากไปโดยไม่ได้อะไรมา เขาก็แค่ต้องหาโอกาสถามเธอ
ในครั้งหน้า

“มันถึงเวลาแสดงฝีมือแล้ว” หานเซ็นเข้าไปในหอแกนเย็น เขาต้องการจะ
ทำให้แกนเย็นประจำตัวทุกอันขึ้นไปถึงอันดับหนึ่งก่อนที่จะเพิ่มระดับ

ร่างกายของหานเซ็นเพิ่มระดับขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้ระดับของแกนเย็นได้
ตามไม่ทัน ดังนั้นตอนนี้เขาจึงต้องการจะใช้เวลาไปกับการเพิ่มระดับแกน
เย็น

มันยากที่จะทำให้ระดับของพวกมันเพิ่มเป็นขั้นสุดยอดในตอนนี้อย่างไร แต่การ
จะเพิ่มระดับของพวกมันเป็นระดับอัญมณีนั่นพอเป็นไปได้

หานเซ็นใช้แกนคริสตัลเป็นกุญแจเพื่อเข้าไปข้างใน ซึ่งในตอนนั้นแกน
คริสตัลได้ขึ้นไปอยู่อันดับหนึ่งเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นมันจึงมีหลายๆคนที่ส่ง
คำท้ามาหาเขา

หลังจากนั้นหานเซ็นก็ได้เห็นชื่อที่คุ้นเคย ซึ่งมันก็คือเนตรमारที่เคยอยู่ใน
10 อันดับแรกของตารางจัดอันดับแกนยี่ระดับเงิน แต่หานเซ็นไม่แน่ใจ
ว่าเนตรमारไต่อันดับขึ้นมาด้วยตัวเองหรือว่าชื่ออันดับมา

หานเซ็นจำได้ว่าเขาเคยทำการทดลองกับมันมาก่อนครั้งหนึ่ง และเนตร
मारก็ทรมานเขา ถึงแม้สุดท้ายแล้วแผนการของเนตรमारจะล้มเหลว แต่
หานเซ็นก็ยังคงโมโหกับเรื่องที่เกิดขึ้น

‘เจ้านี่ยังกล้ามาทำสัญญากับเราอีกหรอ ดูเหมือนว่ามันจะอยากตายมากสินะ’
หานเซ็นกำหมัดและรับคำท้าของเนตรमार หลังจากนั้นเขาก็ถูกส่งเข้าไป
ในสนามประลอง

หานเซ็นพบเสือดำสามตัวอยู่ในสนามประลอง ซึ่งมันก็คือเนตรमारที่
เคยทำการต่อรองกับเขาจริงๆ

“นี่แกกล้ามากนะที่มาปรากฏตัวให้ฉันเห็นอีก” หานเซ็นเทเลพอร์ตไป
ตรงหน้าเสือดำจอมเจ้าเล่ห์ในทันที

“ท่านหัวหน้า โปรดรอก่อน! ข้ามีความลับบางอย่างที่อยากจะบอกให้ท่าน
รู้!” เนตรमारิบส่งเสียงกรีดร้องออกมา ขณะที่พยายามจะวิ่งหนี

ตอนที่ 1574 ทลายโลหิต

“เก็บความลับของนายกลับไปเถอะ” หานเฉินไม่คิดจะฟังคำพูดของมัน เขาพุ่งไปตรงหน้าของเสื้อดำและเตรียมที่จะชกมันใส่หัวของมัน

“ข้ามีแกนยืนจักรพรรดิอยู่อันหนึ่ง! ข้าจะมอบมันให้กับท่าน ได้โปรดรับเอาไว้ด้วย!”

เนตรมารกรี๊ดร้องออกมา เมื่อเห็นว่าไม่สามารถหลบหมัดของหานเฉินได้

เมื่อหานเฉินได้ยินแบบนั้น เขาก็ยังมือเอาไว้และพูดออกมา

“นายมีเวลาแค่ 3 วินาที ถ้าฉันยังไม่ได้เห็นแกนยืนจักรพรรดิล่ะก็ นายก็เตรียมตัวไปลงนรกได้เลย 1...”

เนตรมารก็ดพ่นและนำสิ่งของชิ้นหนึ่งออกมาให้หานเฉิน หลังจากนั้นมันก็พูดขึ้นมา

“ท่านหัวหน้า! นี่ก็คือแกนยื่นที่ข้าพูดถึง ข้ารู้ว่าครั้งก่อนข้าอาจจะทำผิดไป แต่ครั้งนี้ข้าจริงใจกับหัวหน้าจริงๆ เพื่อให้ได้อันดับที่ 1 ข้ายินดีมอบแกนยื่นอันนี้ให้กับหัวหน้าเพราะฉะนั้นได้โปรดเชื่อใจข้าอีกครั้งเถอะ”

หานเซ็นรับของมาจากเนตรमारและพูด “นี่นะหรือแกนยื่นจักรพรรดิ?”

หานเซ็นไม่เชื่อเนตรमार เพราะถ้ามันมีแกนยื่นจักรพรรดิอยู่จริงๆ มันก็คงจะไม่ยอมเอามาแลกกับอันดับที่ 1 แบบนี้แน่

แต่มันก็ดูเป็นแกนยื่นที่แปลกประหลาดจริงๆ เพราะปกติแล้วภายในหอแกนยื่นนั้นแกนยื่นทั้งหมดจะถูกปิดผนึกเอาไว้ เว้นก็แต่แกนยื่นประจำตัวที่ถูกใช้เป็นกุญแจเพื่อเข้ามาข้างใน แต่แกนยื่นที่อยู่ในมือของเขาดูไม่เหมือนกับว่าถูกปิดผนึกเอาไว้เลย มันมีสีดำและเทาเหมือนกับเหล็กซึ่งมันดูแปลกมากๆ

มันดูคล้ายๆกับขลุ่ยเวียนแต่ไม่มีรู มันเหมือนกับท่อที่ถูกทำขึ้นมาจากก้อนหิน

เนตรมารยืมและพูดออกมา “หัวหน้านี่ฉลาดจริงๆ นี่เป็นแกนยื่นจักรพรรดิจริงๆ เพียงแต่ว่ามันมีปัญหาอยู่ ซึ่งก็คือมันได้ถูกปิดผนึกเอาไว้ แต่ด้วยความแข็งแกร่งของท่านหัวหน้า ท่านจะต้องปลดผนึกมันได้อย่างแน่นอน”

“ถ้าผนึกมันปลดได้ง่ายๆ นายก็คงจะไม่ยอมมอบมันให้กับฉันหรอกถูกไหม?” หานเฉินมองมันด้วยความดูถูก

เนตรมารดูอึดอัดเล็กน้อย มันผื่นยิ้มออกมาและพูด

“ข้าปลดผนึกมันไม่ได้ก็เพราะว่าข้าอ่อนแอ แต่ท่านหัวหน้านั้นแข็งแกร่ง ดังนั้นท่านจะต้องทำได้อย่างแน่นอน”

“ฉันจะยึดของชิ้นนี้ไป ในฐานะที่นายละเมิดข้อตกลงครั้งก่อน และถ้านายต้องการอันดับที่หนึ่ง ก็ไปนำของที่ดีกว่านี้มา”

หานเฉินพูดและชักใส่หน้าเนตรมารโดยไม่เปิดโอกาสให้มันปฏิเสธ

เนตรมารกระอักเลือดออกมา แต่อย่างน้อยมันก็มีชีวิตรอดออกไปจากสนามประลองได้

“เวอร์เอ้ย! ไฉ้บ้านั้นชั่วร้ายยิ่งกว่าเราซะอีก นอกจากมันจะเอาของของเราไปแล้ว มันยังไม่ให้อะไรเราสักอย่าง” เนตรมารู้สึกหดหู่อย่างมาก

เนตรมารเคยหลอกห่านเซ็นอยู่ครั้งหนึ่ง แต่มันไม่เคยคาดคิดว่าเขาจะได้ขึ้นไปเป็นอันดับที่หนึ่งอีกครั้ง ตอนนี้เมื่อมันต้องเสียแกนยื่นจักรพรรดิไป แถมยังโดยอัดกลับมา มันก็รู้สึกกลุ้มใจมาก

“ดูเหมือนว่าเราคงจำเป็นต้องรอจนกว่ามันจะขึ้นไปยังระดับทองชะกอน” เนตรมารู้สึกอารมณ์เสีย เนื่องจากต้องเสียแกนยื่นจักรพรรดิไปโดยเปล่าประโยชน์

เนตรมารได้มอบแกนยื่นจักรพรรดิให้กับห่านเซ็นไป ซึ่งมันเป็นแกนยื่นที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดี เพราะตั้งแต่ที่มันถูกปิดผนึกเอาไว้ก็ไม่เคยมีใครเปิดผนึกมันได้มาก่อน จักรพรรดิที่เคยเป็นเจ้าของมันนั้นมีชื่อว่า จักรพรรดิกลิ้นโลหิต ซึ่งเขาก็เป็นสปีริตที่มีชื่อเสียงมากในทางที่ไม่ดี และแกนยื่นของเขาก็ถูกเรียกว่าทะเลายโลหิต

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่จักรพรรดิกลืนโลหิตได้ไปทำให้มอนสเตอร์ตัวหนึ่ง
โกรธจนถูกมันฆ่าตาย ซึ่งผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้นก็ทำให้ทะเลายโลหิต
ถูกปิดผนึกไป

หลังจากนั้นทะเลายโลหิตก็ได้ถูกผ่านไปยังมีของยอดฝีมือหลายต่อหลาย
คน แต่ก็ไม่เคยมีใครหาวิธีปลดผนึกมันได้มาก่อน ซึ่งยิ่งเวลาผ่านไปความ
เชื่อว่ามันเป็นแค่ของไร้ค่าก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

เพราะไม่ว่ามันจะทรงพลังขนาดไหน แต่ถ้าไม่สามารถใช้งานได้ มันก็เป็น
อะไรที่ไร้ประโยชน์อยู่ดี ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ เนตรमारมีโอกาสดำรับมันมา
ดังนั้นมันก็ตั้งใจจะใช้ของสิ่งนี้ต่อรองกับหานเซ็น

แต่หานเซ็นต้องการจะฆ่ามันในทันที ดังนั้นด้วยความรีบร้อน เนตรमारจึง
จำเป็นต้องมอบมันให้กับหานเซ็นไป ความจริงแล้วมันมีแผนที่จะหักหลัง
หานเซ็นอีกครั้ง หลักจากที่แลกเปลี่ยนกันเสร็จ

แต่ตอนนี้เมื่อทะเลายโลหิตถูกแย่งไป เนตรमारก็รู้สึกอารมณ์เสียอย่างมาก

โชคดีที่ในสมัยนี้ทะเลลายโลहितมีค่าเทียบเท่ากับแกนยื่นระดับอัณมณี
อันหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นมันจึงไม่ได้เป็นการสูญเสียอะไรมา

เมื่อได้พบกับเนตรमार หานเซ็นก็ไม่ได้รีบร้อนที่จะเพิ่มระดับให้กับแกน
คริสต์ลอีกต่อไป เขาต้องการจะหลอกเอาของจากเลือดดำมาให้ได้มาก
ที่สุดก่อนที่จะพัฒนามันไปเป็นระดับทอง

หานเซ็นออกจากหอแกนยื่น เนื่องจากต้องการจะศึกษาแกนยื่นอันใหม่

แต่หานเซ็นไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับทะเลลายโลहितมาก่อน เขาไม่รู้ว่ามันมา
จากไหนและใจหนึ่งของเขาก็คิดว่าจริงๆ แล้วมันไม่ใช่แกนยื่นจักรพรรดิ
ด้วยซ้ำ

หานเซ็นเรียกแกนยื่นสายเลือดแท้ออกมาและใช้มันกับทะเลลายโลहित เขา
ต้องการจะดูว่าสายเลือดแท้สามารถใช้กับแกนยื่นอันนี้ได้ไหม

สายเลือดแท้หยดลงบนท่อนี้เทา มันไม่ได้ละลายเข้าไปข้างใน แต่มันก็
ไม่ได้ไหลออกไปเช่นกัน ดูเหมือนว่ามันกำลังซึมซับเข้าไป หานเซ็นมองดู

อยู่นานจนสังเกตเห็นเส้นสีแดงที่เหมือนกับเส้นไหมเกิดขึ้นบนแกนยื่น ซึ่งดูเหมือนว่าสายเลือดแท้กำลังค่อยๆ ซึมซับเข้าไปข้างในจริงๆ

หานชื่นดีใจ “ดูเหมือนว่าแกนยื่นสายเลือดแท้จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องผื่นนี้ได้ แต่มันอาจจะต้องใช้เวลานาน”

ถ้าเนตรมารู้ว่าหานชื่นสามารถปลดผื่นกษัตริย์ละลายโลหิตได้ มันก็คงจะโกรธยิ่งกว่าเดิม

หานชื่นยังไม่รู้ว่ามันเป็นแกนยื่นจักรพรรดิจริงหรือเปล่า แต่ผื่นของมันทรงพลังอย่างมาก เขาก็คิดว่ามันคงจะต้องเป็นแกนยื่นชั้นสุดยอดเป็นอย่างน้อย

ขณะที่หานชื่นสังเกตแกนยื่นอันใหม่อยู่นั้น จู่ๆ ภูซิงเฉิงและจันทราสวรรค์ก็เดินเข้ามา หานชื่นไม่ได้เห็นหน้าจันทราสวรรค์มาพักหนึ่งแล้ว แต่ครั้งนี้เธอกลับมาในสภาพที่ย่ำแย่ ตัวของเธอเต็มไปด้วยบาดแผล และหน้าของเธอก็ซีดเผือด

“มีมอนสเตอร์ชิ้นสุดท้ายอยู่ที่ตุรกีตัวหนึ่งอยู่แถวๆนี้ และมันก็ทำร้ายจันทรา สวรรค์ ฉันจะไปฆ่ามัน นายอยากจะไปกับฉันไหม?” กูชิงเฉิงถามหานเซิน ตรงๆ

“คุณจะแบ่งผลประโยชน์ยังไง?” หานเซินถาม

“นายจะเอาผลึกพลังชีวิตของมันไปก็ได้ ฉันแค่ต้องการจะแก้แค้นให้กับ เธอเท่านั้น” กูชิงเฉิงพูด

‘ถ้าเป็นเรื่องง่ายๆ เธอก็คงจะไม่มาหาเราแน่ ดูแล้วมอนสเตอร์ตัวนี้คงจะมี บางอย่างที่ไม่ธรรมดา’ หานเซินไม่คิดว่ากูชิงเฉิงจำเป็นต้องมาหาเขา ถ้า มันเป็นแค่งานง่ายๆ

ตอนที่ 1575 แกนยีนที่ไร้เทียมทาน

“หมาป่าแห่งการทำลายล้าง อันดับที่ 139 ในตารางจัดอันดับแกนยีนชั้นสุดยอด ไม่มีทางฆ่าได้ง่ายๆอยู่แล้ว” กูชิงเฉิงพูด

“ผมขอถามหน่อยได้ไหมว่าคุณอยู่อันดับที่เท่าไรบนตารางจัดอันดับแกนยีนชั้นสุดยอด?” หานเซินถามด้วยความอยากรู้

“ฉันอยู่อันดับที่ 17” กูชิงเฉิงพูดออกมาอย่างไม่ได้คิดอะไร

“คุณอยู่อันดับสูงขนาดนั้นเลย? ถ้าคุณอยู่อันดับที่ 17 แล้วทำไมคุณถึงเอาชนะหมาป่าที่อยู่อันดับ 139 ไม่ได้?” หานเซินประหลาดใจ

“ฉันเอาชนะมันเรื่องพลังกำลังได้ แต่มันมีความสามารถในการดูดกลืนมิติฉันจึงไล่จับมันไม่ได้ นั่นคือเหตุผลที่ฉันจำเป็นต้องพึ่งนายและไนท์แมร์” กูชิงเฉิงพูด

“ในสายตาของผม มันฟังดูเหมือนกับว่าคุณแค่ต้องการความช่วยเหลือจากลูกม้าสีแดงอย่างเดียว ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณถึงไม่ไปขอกับมันตรงๆ เลยล่ะ? เพราะผมเองก็บังคับให้มันไปด้วยไม่ได้” หานเซ็นพูด

“มันไม่ตอบรับคำเชิญของฉัน แต่นายก็มีประโยชน์ไม่ต่างกัน” กุซิงเงิงพูด

“โอเค แต่ผมจะได้รับของทุกอย่าง หลังจากที่มามันได้ถูกไหม?” หานเซ็นยิ้ม

“ถ้านายช่วยได้จริงๆ นายก็แน่นอน หรือว่านายคิดจะไม่ออกแรงอะไรเลย?” กุซิงเงิงพูด

“เดี๋ยวพวกเราจะได้เห็นเอง แต่ผมเป็นพวกที่ต้องการของตอบแทนที่มันคุ้มค่ากับแรงที่เสียไป” หานเซ็นตัดสินใจไปกับเธอด้วย

หานเซ็นต้องการจะเห็นว่ากุซิงเงิงแข็งแกร่งถึงขนาดไหน ถ้าเธออยู่อันดับที่ 17 ของตารางจัดอันดับแกนยืนชั้นสุดยอดเยี่ยมจริงๆ

ห่านเซ็นติดตามกู่ชิงเจิงและจันทราสวรรค์ออกจากเมืองไป มันเป็นการเดินทางที่น่าเบื่อสำหรับห่านเซ็น ดังนั้นเขาจึงถามขึ้นมา

“ใครกันที่อยู่อันดับ 1 บนตารางจัดอันดับแกนยืนชั้นสุดยอดเยี่ยม?”

กู่ชิงเจิงตอบกลับมา “คนที่อยู่อันดับ 1 ตอนนี้ก็คือคนที่ปกครองเมืองศักดิ์สิทธิ์ เขาอ้างตัวว่าเป็นบุตรของพระเจ้า แต่มันก็ยังมีคนอื่นที่แข็งแกร่งไม่ต่างไปจากเขา อันดับที่ 1 มักจะเปลี่ยนอยู่บ่อยๆ”

“ทำไมอันดับที่ 1 ถึงเปลี่ยนอยู่บ่อยๆ?” ห่านเซ็นถามด้วยความประหลาดใจ

“เรื่องนั้นมันน่าแปลกใจตรงไหนกัน? มันมีแกนยืนของทั้งจักรพรรดิและมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเยี่ยมเบิร์เชิร์กที่ทรงพลังอยู่มากมาย แต่ละอันต่างก็มีข้อดีของตัวเอง มันไม่มีแกนยืนอันไหนที่ไร้เทียมทาน แต่ถึงจะพูดแบบนั้นในตอนที่ยังขึ้นมาเป็นกึ่งเทพครั้งแรก ฉันเคยได้ยินว่ามันมีแกนยืนอันหนึ่งที่ครองอันดับ 1 อยู่เป็นเวลานาน มันไม่เคยพ่ายแพ้เลยแม้แต่ครั้งเดียว และนั่นก็เป็นครั้งเดียวในประวัติศาสตร์ที่อันดับ 1 ไม่เปลี่ยนแปลง” กู่ชิงเจิงพูด

“แกนยืนอันนั้นมีชื่อว่าอะไร? และมันยังอยู่บนตารางจัดอันดับไหม?” หาน
เชินถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ถ้ามันยังอยู่บนตารางจัดอันดับ อันดับที่ 1 ก็คงจะไม่ถูกเปลี่ยนอยู่บ่อยๆ
หรอก แต่ฉันแค่เคยได้ยินมาเท่านั้น ในตอนที่ฉันมาถึงแกนยืนนั้นก็ไม่อยู่
แล้ว มันเป็นแค่ตำนานที่เล่าต่อกันมา ชื่อของมันก็คือหอคอยแห่ง
โชคชะตา ฉันคิดว่ามันคงจะขึ้นไปก็อตเซงชวีเขต 5 พร้อมกับเจ้าของ
แล้ว” กูชิงเฉิงพูด

เมื่อหานเชินได้ยินอย่างนั้น เขาก็รู้สึกสะดุ้งเล็กน้อย ถ้าแกนยืนในตำนาน
คือหอคอยแห่งโชคชะตาจริงๆ มันคงจะเป็นอันเดียวกับอันที่อยู่ภายในจิต
ของเขาแน่ๆ

‘เฮ้! หอคอยแห่งโชคชะตาทรงพลังขนาดนั้นเลยหรือ?’ หานเชินเก็บความ
ตื่นเต้นเอาไว้และแกล้งทำเป็นว่าไม่เคยได้ยินชื่อนั้นมาก่อน หลังจากนั้น
เขาก็ถามต่อ

“ใครกันที่เป็นเจ้าของหอคอยแห่งโชคชะตา?”

“ฉันไม่รู้ มันเป็นแค่ตำนานที่เล่าต่อกันมา และมันก็เป็นสิ่งที่ฉันเคยได้ยิน
เพียงแค่ครั้งเดียว” กุซิงเจิงพูด

ห่านเซ็นถามอีก 2-3 คำถาม แต่เธอไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับมันมาก เธอบอก
ว่าหอคอยแห่งโชคชะตาเป็นอะไรที่แปลก ชาวลิอบอกว่าในตอนแรกที่มีมัน
ปรากฏบนตารางจัดอันดับนั้นอันดับของมันอยู่แค่หลักหมื่นเท่านั้น

ในตอนแรกไม่มีใครให้ความสนใจกับมันมาก แต่จู่ๆมันก็ขึ้นมาอยู่อันดับที่

1

แน่นอนว่านั่นเป็นแค่ตำนานที่เล่าต่อกันมา กุซิงเจิงไม่ได้เห็นด้วยตาของ
ตัวเอง

ห่านเซ็นคิด ‘หอคอยแห่งโชคชะตานี้จะเป็นอันเดียวกับอันที่อยู่ภายใน
จิตของเราหรือเปล่า? ถ้าเป็นอันเดียวกันก็คงจะดีไม่น้อย แต่ถ้าเป็นอย่าง
นั้นทำไมเจ้าของมันถึงยังไม่ไปที่ก๊อตแซงซัวรีเขต 5? และสิ่งมีชีวิตในชุด
เกราะที่อยู่ในปล่องไฟนั้นคือใครกัน? ทำไมเขาถึงได้เป็นศัตรูกับเจ้าของ
หอคอยแห่งโชคชะตา?’

คำถามมากมายปรากฏขึ้นในหัวของหานเฉิน แต่เมื่อคิดว่าตอนนี้เขาได้เป็นเจ้าของหอคอยนั้นแล้ว เขาก็เกือบจะกลั้นหัวเราะเอาไว้ไม่อยู่

“พ่อ ทำไมพ่อถึงได้มีความสุข?” เป่าเอ๋อที่อยู่ในอ้อมแขนของหานเฉิน พุดขึ้นมา

“นั่นก็เป็นเพราะว่าหนูอยู่ข้างๆพ่อไง” หานเฉินรีบพุด เขากลัวว่ากุ๊กชิงเฉิง จะเกิดสงสัยขึ้นมา

เมื่อเป่าเอ๋อได้ยินอย่างนั้น เธอก็ดีใจ เธอหอมแก้มหานเฉินและพุด

“หนูก็มีความสุขเหมือนกันที่มีพ่ออยู่ใกล้ๆ”

จันทราสวรรค์ทนดูไม่ไหว “พวกนายทั้งคู่นี้น่ารังเกียจจริงๆ!”

“เธอก็แค่โอ้อวดเท่านั้น เธอก็คงจะเป็นเหมือนกับฉัน ถ้าเธอมีลูกสาวแสนสวยเหมือนฉัน” หานเฉินอุ้มเป่าเอ๋อขึ้นมาและหัวเราะ

จันทร์สาธวรรค์หน้าตาบุดบึ้งและหันหน้าหนีไป

ห่านเซ็นรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย เขาไม่แน่ใจว่าจะอะไรที่ทำให้เธอไม่พอใจ
สิ่งที่เขาพูดไม่น่าจะทำให้เธอโกรธแบบนั้น

หลังจากนั้นกุซิงเจิงก็พูดเปลี่ยนเรื่อง “ถ้านายเห็นหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างก็ระวังตัวเอาไว้ให้ดี มันดุคดกลืนมิติได้ และมันก็กระโดดออกมาจาก
รอยร้าวของมิติเพื่อตะครุบนายได้จากทุกทิศทาง ถ้ามันหายตัวเข้าไปใน
รอยแยกของมิติเมื่อไหร่ ก็ให้มาอยู่ใกล้ฉันเอาไว้”

“เป็นความสามารถที่ดูน่ารำคาญจริงๆ คุณมีแผนที่จะจัดการกับมัน
ยังไง?” ห่านเซ็นขมวดคิ้ว

ห่านเซ็นมีพลังพอที่จะต่อสู้กับมอนสเตอร์ขั้นสุดยอดได้ แต่นี้เป็นมอน
สเตอร์ขั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กที่มีพลังในการควบคุมมิติ ดังนั้นมันจึงเป็น
เรื่องยาก นอกซะจากว่าเขาจะใช้หอคอยแห่งโชคชะตา แต่การจะทำแบบ
นั้นก็ต้องใช้พลังงานอย่างมาก แถมมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดีที่จะแสดงให้คนอื่นได้
เห็นหอคอย

ถ้าคนอื่นจดจำหอคอยแห่งโซคชะตาได้ จักรพรรดิและมอนสเตอร์ชั้นสุด
ยอดทั้งหมดอาจจะหลั่งไหลกันมาเพื่อฆ่าเขา

“บางทีพวกเราอาจจะหาตัวมันให้เจอก่อน” กูชิงเฉิงพูด

“คุณหมายความว่ายังไง?” หานเฉินถาม

“ช่วงนี้หมาป่าแห่งการทำลายล้างเที่ยวไปไล่ทำร้ายคนด้วยเหตุผล
บางอย่าง ทำให้ตอนนี้มีมอนสเตอร์และสปีริตหลายตนตามล่ามันอยู่ และ
บางทีพวกเราอาจจะหาตัวมันไม่เจอด้วยซ้ำ” กูชิงเฉิงพูด

“ถ้าอย่างนั้นทำไมคุณถึงไม่บอกให้เร็วกว่านี้?” หานเฉินขมวดคิ้ว

เมื่อได้ยินอย่างนั้น หานเฉินก็รู้ว่างานนี้ไม่ได้เรียบง่ายอย่างที่คิดเอาไว้
ตอนแรก

ตอนที่ 1576 ไขศักดิ์สิทธิ์ถูกขโมย

หลังจากที่พวกเขาเดินทางกันไปไม่ถึง 2 วัน พวกเขาก็พบว่ามิดวลตนของอะไรบางอย่างที่นั่นกลัวอยู่ทุกหนทุกแห่ง บางครั้งห่านเข็นก็สัมผัสได้ถึงออร่าที่ทรงพลังอยู่บนท้องฟ้า แต่ทว่าพวกมันส่วนใหญ่จะเคลื่อนที่ไปมาอย่างพลุกพล่าน เหมือนกับว่ากำลังตามหาอะไรบางอย่างอยู่

“พวกมันคงจะกำลังตามหาหมาป่าแห่งการทำลายล้างเช่นกัน” จันทราสวรรค์พูด

ในจังหวะที่ห่านเข็นกำลังจะพูดตอบกลับไปนั้น สวีมีก็วิ่งมาข้างๆเขาและพูด “อาจารย์ มันมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น!”

“เรื่องอะไร?” ห่านเข็นหันไปถามสวีมี

สวีมีพูดอย่างตื่นเต้น “หมาป่าแห่งการทำลายล้างไปขโมยไขที่เป็นทายาทของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์! ตอนนี้มันกำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเรา และมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่ทรงพลังหลายตัวก็กำลังไล่ตามมันมา”

“ใช่ที่เป็นทายาทของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์? นายหมายถึงมอนสเตอร์ที่เหมือนกับเทพธิดา?” ทันใดนั้นหานเชินก็จินตนาการว่าเทพธิดาคลานออกมาจากไข่ ซึ่งมันเป็นภาพที่แปลกประหลาด

“ใช่แล้ว ข้าได้ยินมาว่ามันเป็นไข่ของเจ้าเมืองเมืองศักดิ์สิทธิ์กับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก แต่มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์กตัวนั้นไม่ได้อาศัยอยู่ในเมือง ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้หมาป่าแห่งการทำลายล้างขโมยไข่ออกมาได้ ตอนนี้ทั้งเมืองศักดิ์สิทธิ์และเมืองเวหาต่างก็กำลังไล่ล่าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง” สวีมีพูด

“เมืองศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ถึงขนาดที่รวบรวมคนจากเมืองอื่นมาช่วยได้เลยหรือ?” หานเชินถามด้วยความประหลาดใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้น ที่พวกเขาต้องการก็คือไข่ เนื่องจากมันเป็นไข่ของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เซิร์ก ดังนั้นยีนของมันจะต้องเป็นอะไรที่สุดยอดมาก ไข่นั้นคงจะมีประโยชน์อย่างมากกับใครก็ตามที่ได้กินมันเข้าไป และถ้ามันเป็นเพศเมียละก็ พวกเขาก็จะเก็บมันเอาไว้เพื่อใช้พัฒนายีนของตัวเอง”

สวี่มีเก็บความตื่นตัวของตัวเองไว้ไม่อยู่ เขาค่อยๆลดเสียงลงและพูดกับ หานเซิน “อาจารย์ พวกเราควรจะไปดูมันหน่อยไหม? บางทีพวกเรา อาจจะได้ไข่มุนั้นมา”

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราก็ต้องหาไข่มุนั้นให้เจอก่อนคนอื่น” หานเซินไม่ได้หวังอะไรกับมันมากนัก เพราะเมืองระดับสูงหลายเมืองต่างก็ส่งคนของตัวเอง ออกมาตามล่าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง

แถมหมาป่าแห่งการทำลายล้างก็มีเวลามากในการซ่อนตัว หานเซินจึงไม่คิดว่าลำพังพวกเขาจะสามารถตามหามันพบได้ และถึงแม้พวกเขาจะหามันพบจริง การจะขโมยไข่มุนั้นมาจากมอนสเตอร์ที่น่ากลัวแบบนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย

มอนสเตอร์ที่ทรงพลังมากมายบินอยู่บนท้องฟ้า หลังจากผ่านไปแค่ครึ่งวัน หานเซินก็พบว่ามียักษ์มอนสเตอร์อยู่บนท้องฟ้าถึง 20 ตัว ซึ่งนั่นก็เป็นแค่ตัวที่อยู่ใกล้พวกเขาเท่านั้น

แต่ทว่าพวกมันทั้งหมดยังคงตามหากันอย่างพลุกพล่าน ดูเหมือนว่าพวกมันจะยังตามหาตัวหมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่พบ

“จันทราสวรรค์ เธอพบกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างที่ไหน?” หานเซ็นถาม

“ใกล้ๆกับทะเลสาบมังกรม้วน” จันทราสวรรค์พูดพร้อมกับชี้นิ้วออกไป

หานเซ็นนั้นคุ้นเคยกับพื้นที่บริเวณนี้อย่างดี เพราะมันไม่ได้ไกลจากเมืองของเขามากนัก ทะเลสาบมังกรม้วนเป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ท่ามกลางเทือกเขา และมันก็ถูกตั้งชื่อแบบนั้นเพราะมอนสเตอร์ที่ดูเหมือนกับมังกรที่อาศัยอยู่ในทะเลสาบ หานเซ็นแค่เคยได้ยินเกี่ยวกับมันเท่านั้น เขายังไม่เคยไปที่นั่นด้วยตัวเอง

ถึงแม้ทะเลสาบมังกรม้วนจะอยู่ท่ามกลางเทือกเขา แต่มันก็เป็นทะเลสาบที่กว้างใหญ่หลายร้อยตารางไมล์

ซึ่งน้ำในทะเลสาบก็มีสีดำทึบจนแสงไม่สามารถส่องทะลุลงไปได้ ดังนั้นไม่มีใครสามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ลึกลงไปใต้น้ำได้ ทำให้ไม่มีใครรู้ว่ามือนสเตอร์อะไรอาศัยอยู่ภายในทะเลสาบจริงๆหรือเปล่า

เมื่อห่านเซ็นและคนอื่นๆมาถึงที่ทะเลสาบ พวกเขา ก็พบกับเทพธิดา ซึ่งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว ในตอนนี้เธอ ดูแตกต่างออกไปจากเดิม พลังชีวิตของเธอดู น่าสะพรึงกลัวอย่างมาก ซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะพัฒนาไปเป็นระดับขั้นสุด ยอดแล้ว

ขณะที่ห่านเซ็นกำลังมองเทพธิดาอยู่นั้น เธอก็หันมาเห็นห่านเซ็น สายตา ของเธอ ดูเย็นชาขึ้นมาในทันที แต่ทว่าเมื่อเธอเห็นกุ๊ซิงเจิงที่อยู่ข้างๆห่าน เซ็น เธอก็ขมวดคิ้วและเริ่มเดินเข้ามาหาพวกห่านเซ็นพร้อมกับมอนสเตอร์ จากเมืองของเธอ

มันมีมอนสเตอร์อยู่ 4 ตัวที่เดินเคียงข้างเทพธิดา ซึ่งทุกตัวดูเหมือนจะเป็น มอนสเตอร์ขั้นสุดยอดทั้งหมด

แต่ทว่าเทพธิดาไม่ได้เข้ามาพูดกับห่านเซ็น เธอเดินเข้าไปหากุ๊ซิงเจิงและ ถาม “เจ้าเมืองสุขาวดี คนๆนี้เกี่ยวข้องกับเจ้าอย่างนั้นหรือ?”

“แล้วเรื่องนั้นเกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย?” กุ๊ซิงเจิงถามกลับ

“ชายคนนี้เป็นศัตรูคู่แค้นของข้า ถ้าเขาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับเจ้า ข้าจะชำระแค้นกับเขาในตอนนี้เลย”

กูชิงเฉิงหันไปมองหานเฉินและพูด “นายคิดยังไง?”

เมื่อหานเฉินได้ยินอย่างนั้น เขาก็พูดขึ้นมา “แน่นอนอยู่แล้วว่าระหว่างพวกเราทั้งคู่มีความเกี่ยวข้องกัน เพราะยังไงพวกเราก็พันธมิตรกัน”

“ได้ยินแล้วใช่ไหม?” กูชิงเฉิงพูดขณะที่หันกลับไปมองเทพธิดา

“แน่นอน คราวนี้ข้าจะยอมปล่อยเขาไปเพราะเห็นแก่เจ้า” เทพธิดาเดินจากไปพร้อมกับมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดทั้ง 4 ตัว

“พวกเราเข้ากันได้ไม่เลวเลยนะ” หานเฉินยกนิ้วให้กูชิงเฉิง

“นายติดหนี้บุญคุณฉันอยู่ครั้งหนึ่งแล้ว” กูชิงเฉิงพูด

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา แต่ผมยังสับสนอยู่เล็กน้อย ทำไมเธอถึงได้เรียกคุณว่าเจ้าเมืองสุขาบดี? คุณเป็นมนุษย์หรื ทำไมคุณถึงได้กลายเป็นเจ้าเมืองสุขาบดีได้?” หานเซ็นสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้มาสักพักหนึ่งแล้ว

“นั่นไม่ได้เกี่ยวข้องกับนาย” กุซิงเงิงพูดหลังจากนั้นเธอก็พาจันทราสวรรค์เดินตรงเข้าไปที่ทะเลสาบ

หานเซ็นหันไปมองทางที่เทพธิดาเดินจากไป หลังจากนั้นเขาก็ตามกุซิงเงิงและจันทราสวรรค์ไป

ที่ข้างทะเลสาบมีร่องรอยของการต่อสู้อยู่ และมันก็มีร่องรอยของการฉีกขาดของมิติอยู่ด้วย

หานเซ็นใช้ออราศาสตร์ต่งเสวียนตรวจสอบบริเวณรอบๆเพื่อหาร่องรอยของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง แต่มันแทบจะไม่มีร่องรอยของหมาป่าอยู่เลย มันคงจะเป็นเพราะว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างหนีไปโดยใช้ช่องว่างของมิติทำให้ไม่มีร่องรอยเหลือเอาไว้

กู่ชิงเจิงมองมันอยู่ครู่หนึ่ง แต่เธอก็ไม่พบเบาะแสอะไร เธอขมวดคิ้วและ
พูด

“คงจะต้องมีใครบางคนกำลังไล่ล่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างอยู่
ไม่อย่างนั้นจันทราสวรรค์คงจะไม่รอดกลับมา แถมหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างยังหนีไปผ่านรอยแยกของมิติ มันจึงไม่มีร่องรอยอะไรในที่แห่ง
นี้”

“พวกเราควรจะต้องเดินรอบๆทะเลดูก่อน บางทีพวกเราอาจจะโชคดีและ
เจอเบาะแสบางอย่าง” หานเซินมองไปที่ทะเลสาบและเริ่มเดินไปที่อีกฝั่ง
หนึ่ง

หมาป่าแห่งการทำลายล้างแทบจะไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้เลย แต่อย่าง
น้อยๆหานเซินก็สามารถเห็นโมเลกุลบางส่วนที่มันทิ้งเอาไว้ เมื่อเขาเดินไป
ที่อีกฝั่งของทะเลสาบ เขาก็พบกับร่องรอยของอะไรบางอย่างที่ดูเหมือน
จะเป็นมอนสเตอร์

หานเซินไม่รู้ว่าโมเลกุลที่เขาเจอนั้นเป็นของมอนสเตอร์ตัวไหน แต่เขา
สามารถบอกได้ว่ามันถูกทิ้งเอาไว้เวลาเดียวกันกับโมเลกุลของหมาป่า

แห่งการทำลายล้าง ดังนั้นหากเห็นจึงต้องการจะห้ามอนสเตอร์ตัวนั้นให้
เจอก่อน เพื่อเขาจะได้เบาะแสอะไรบางอย่างจากมัน

ตอนที่ 1577 เบาะแส

“หมาป่าแห่งการทำลายล้างหนีไปผ่านรอยแยกของมิติ เจ้าคิดว่าจะหาเบาะแสได้จากที่นี่?” จันทราสวรรค์พูดพร้อมขมวดคิ้ว

“ลองดูก็ไม่เห็นเสียหายอะไร บางทีพวกเราอาจจะเจอเบาะแสอะไรก็ได้” หานเฉินพูด

“ถ้าอย่างนั้นก็เชิญเจ้าสำรวจที่นี่ให้สบายใจเถอะ” จันทราสวรรค์พูด

“มันไม่มีร่องรอยอะไรเหลืออยู่ที่นี่ พวกเราควรจะไปตามกลุ่มของเมืองศักดิ์สิทธิ์และเมืองเวหาไปดีกว่ามามัวเสียเวลาอยู่ที่นี่” กุชิงเฉิงพูด

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราแยกออกเป็น 2 ทีม พวกคุณตามพวกเขาไป ส่วนผมจะหาเบาะแสอยู่ที่นี่” หานเฉินไม่ได้เร่งรีบอะไร

ทั้งเมืองศักดิ์สิทธิ์และเมืองเวหาต่างก็มีคนที่ทรงพลัง แถมพวกทุกคนก็ระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นกลุ่มของพวกเขาจึงถูกเห็นได้ง่าย ในตอนนี้หานเฉินมีแผนที่จะเดินรอบๆทะเลสาบเพื่อหาร่องรอยโมเลกุลที่

หลงเหลืออยู่ เขาต้องการจะเห็นว่ามอนสเตอร์แบบไหนกันที่กำลังไล่ล่า
หมาป่าแห่งการทำลายล้างอยู่

“เอาแบบนั้นก็ได้ ฉันจะทิ้งเครื่องหมายเพื่อบ่งบอกทิศทางที่พวกเราใช้
เอาไว้” กูซิงเจิงบอกเครื่องหมายกับหานเซินและรีบตามหลังจันทรา
สวรค์ไป

สวี่มีต้องการจะตามพวกเธอไปเช่นกัน แต่เนื่องจากหานเซินไม่ไป เขาจึง
ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากทำการสำรวจรอบๆทะเลสาบร่วมกับหานเซิน

“อาจารย์ หมาป่าแห่งการทำลายล้างหนีไปผ่านรอยแยกของมิติ อย่างนั้น
แล้วทำไมพวกเรายังหาเบาะแสอยู่ที่นี่อีก? พวกเราตามกลุ่มของเทพธิดา
ไปไม่ดีกว่าหรือ เพราะมันอาจจะมีเรื่องน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นก็ได้” สวี่มีพูด
เขาไม่เคยคิดว่าจะสามารถชิงไขมาได้อยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงแค่ต้องการที่จะ
เห็นยอดฝีมือของแต่ละฝ่ายต่อสู้กัน

หานเซินยิ้มและพูด “ฉันจะสำรวจที่นี่ต่ออีกสักหน่อย นายจะตามพวกเธอ
ทั้งคู่ไปได้”

สวี่มีคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้นมา “ข้าขอติดตามท่านอาจารย์ไปดีกว่า”

หานเฉินไม่ได้พูดอะไรอีก เขาหันกลับไปตามหาร่องรอยโมเลกุลรอบๆ ทะเลสาบ พวกมันถูกทิ้งเอาไว้มานานแล้ว ดังนั้นมันจึงเหลือร่องรอยเพียงไม่มาก และมันคงจะใช้เวลานานกว่าที่หานเฉินจะตามรอยอันเลือนรางนั้นได้

สวี่มีมองหานเฉินเดินไปรอบๆ ทะเลสาบ เขาค่อยๆ เดินตามไปอย่างช้าๆ แต่เขาไม่รู้ว่าหานเฉินกำลังมองหาอะไรอยู่ เขาทำได้แค่เดินตามหลังหานเฉินไปเท่านั้น

หานเฉินเดินวนจนเกือบจะครบรอบ และในจุดๆ หนึ่งร่องรอยก็ได้หายไป ทำให้เขาไม่สามารถหาร่องรอยของโมเลกุลได้อีก

“แปลกจริงๆ พวกมันหายไปไหนกันแน่?” หานเฉินหันกลับไปมองจุดสุดท้ายที่หลงเหลือร่องรอยอยู่ และสำรวจแถวนั้นอย่างละเอียด

มันอยู่ใกล้กับริมทะเลสาบมากๆ และมันก็มีน้ำสีดำของทะเลสาบหลงเหลืออยู่ตรงพื้นบริเวณนั้นด้วย

‘มอนสเตอร์ที่ทิ้งร่องรอยนี้เอาไว้หายลงไปไหนทะเลสาบอย่างนั้นหรือ? ถ้าอย่างนั้นทำไมมันถึงได้เดินวนอยู่นาน แทนที่จะลงไปไหนทะเลสาบเลย หรือว่าพื้นที่บริเวณนี้จะมีอะไรพิเศษ?’ หานเซ็นขมวดคิ้ว

หานเซ็นมองลงไปไหนทะเลสาบ แต่เขาไม่เห็นว่ามันจะมีอะไรพิเศษ น้ำในทะเลสาบบริเวณนี้ก็เหมือนกับบริเวณอื่นๆ มันสีดำเหมือนกับหมึกและเขาก็ไม่สามารถมองเห็นอะไรที่อยู่ใต้น้ำได้

ผิวน้ำของทะเลสาบนั้นดูสงบนิ่งและไม่มีคลื่นอยู่เลย หานเซ็นไม่สามารถใช้ออราศาสตร์ตงเสวียนสัมผัสถึงสิ่งมีชีวิตที่อยู่ใต้ทะเลสาบได้

“อาจารย์กำลังมองหาอะไรอยู่อย่างนั้นหรือ?” สวีมีเข้ามายืนข้างๆ หานเซ็นและมองลงไปไหนทะเลสาบ แต่เขาก็มองไม่เห็นอะไรพิเศษเช่นกัน

“ฉันกำลังมองหาเบาะแสอยู่” หานเซ็นยิ้ม

“เบาะแส? เบาะแสอะไรอย่างนั้นหรือ?” สวีมีพยายามมองลงไปไหนทะเลสาบอีกครั้ง แต่เขาก็ยังคงมองไม่เห็นอะไร

“เจ้าจะมีอาจารย์คนนี้ไปทำไม ถ้าเจ้ามองทะลุทุกสิ่งทุกอย่างได้?” หาน
เขินพูดพร้อมกับวางท่าให้ดูสมเป็นอาจารย์ขึ้นมาหน่อย

สวี่มีพูด “สมแล้วที่เป็นท่านอาจารย์ ข้ายังเทียบอาจารย์ไม่ได้เลยสักนิด
ท่านอาจารย์ได้โปรดช่วยชี้แนะด้วย มันมีเบาะแสอะไรอยู่ในทะเลสาบนี้
อย่างนั้นหรือ?”

“ศิษย์เอ๋ย เจ้าจะได้เรียนรู้จริงๆก็ต่อเมื่อเจ้าหาคำตอบด้วยตัวเอง เจ้า
จะต้องใช้สมองมากกว่านี้ นั่นคือวิธีที่เจ้าจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ”

หานเขินเข้าไปที่ทะเลสาบและพูดต่อ “สังเกตตรงนั้นให้ดี เดี่ยวอาจารย์จะ
ไปดูบริเวณอื่น เผื่อจะเจอเบาะแสอื่นอีก”

“ได้ครับท่านอาจารย์ ข้าจะไม่ทำให้อาจารย์ผิดหวัง”

สวี่มีจ้องมองทะเลสาบตาไม่กระพริบเพื่อพยายามจะหาเบาะแสที่
อาจารย์ของเขาพูดถึงให้ได้

หานเซ็นอุ้มเป่าเอ๋อและเดินวนไปรอบทะเลสาบ จนกระทั่งเขาไปถึงป่าที่
อยู่ใกล้ๆ เขาหวังว่าจะเจอร่องรอยของโมเลกุลอีกครั้งหนึ่ง

สวี่มีจ้องมองทะเลสาบอยู่เป็นเวลานาน แต่เขาก็ยังไม่สามารถหาเบาะแ
อะไรได้

“ท่านอาจารย์ช่างเฉลียวฉลาดและลึกซึ้งจริงๆ ข้ายังเทียบ与您ไม่ได้
เลยสักนิด ท่านอาจารย์มองเห็นอะไรที่นี้กันแน่?” สวี่มีจ้องมองทะเลสาบ
อย่างตั้งใจมากกว่าเดิม

จริงๆ แล้วหานเซ็นไม่ได้พบเบาะแอะไรที่นั่น เขาแค่รู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่อง
บังเอิญที่ร่องรอยของโมเลกุลหายไปบริเวณนั้น ดังนั้นเขาจึงบอกให้สวี่
มีอยู่ที่นั่นเผื่อว่าจะหาเบาะแอะไรได้

ถ้าหานเซ็นเข้าใจไม่ผิด มอนสเตอร์ตัวนั้นจะต้องลงไปในทะเลสาบตอนที่
น้ำในทะเลสาบเพิ่มระดับขึ้น ดังนั้นหานเซ็นคิดว่าถ้าให้น้ำในทะเลสาบ
เพิ่มขึ้นอีกครั้ง เขาก็อาจจะเจอเบาะแอะไรบางอย่าง

ห่านเซ็นเดินสำรวจป่าที่อยู่ใกล้ๆ พักหนึ่ง แต่เขาก็ไม่พบเบาะแสอะไร แต่
ทันใดนั้นเขาก็พบร่องรอยของมอนสเตอร์ที่คุ้นเคย

“เนตรमार? ทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ได้? มันอ่อนแออย่างนั้น นี่มันอยากจะ
ฆ่าตัวตายหรือไง?”

ห่านเซ็นตรวจสอบบริเวณรอบๆ อย่างระมัดระวัง และเขาก็พบร่องรอย
โมเลกุลที่ดูเหมือนกับของเนตรमार มันมีร่องรอยของมอนสเตอร์อีก 2 ตัว
แต่เขาไม่แน่ใจว่ามันเป็นตัวอะไรกันแน่ และเขาก็ไม่สามารถบอกถึงพลัง
ของมอนสเตอร์พวกนั้นได้

ขณะที่สำรวจในป่า ห่านเซ็นก็รู้สึกได้ถึงสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังหลายตัวบินอยู่
บนท้องฟ้า แต่พวกมันไม่ได้อยู่แถวนี้มานานัก

ห่านเซ็นไม่พบเบาะแสอะไรใหม่และมันก็เริ่มจะมีดแล้วด้วย ดังนั้นเขาจึง
เดินกลับไปทะเลสาบมังกรม้วนอีกครั้ง

“อาจารย์ ข้าพบอะไรบางอย่างเข้าแล้ว!”

ห่านเซ็นประหลาดใจเล็กน้อย เขาบอกให้สวี่มีอยู่ที่นี่เพื่อว่ามันอาจจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่เขาไม่ได้คาดคิดว่าสปีริตตนนี้จะค้นพบอะไรจริงๆ

สวี่มีขึ้นไปยังตำแหน่งที่ห่านเซ็นบอกให้เขามองดู ซึ่งในตอนแรกพวกเขาไม่ได้เห็นอะไรที่พิเศษ

แต่ทว่าหลังจากที่ระดับน้ำในทะเลสาบเพิ่มสูงขึ้น น้ำในบริเวณนั้นก็เริ่มดูแตกต่างไปจากเดิม น้ำในทะเลสาบที่ปกติจะเป็นสีดำได้เปลี่ยนกลายเป็นเหมือนกับน้ำทั่วไปที่โปร่งใส

แต่ทว่าตอนนี้มันเริ่มมืดแล้ว แถมมันก็เป็นแค่พื้นที่ส่วนน้อยของทะเลสาบ ดังนั้นถ้าไม่มองดีๆ พวกเขาก็ไม่มีทางสังเกตเห็นถึงความผิดนี้เลย

“ท่านอาจารย์ช่างหลักแหลมยิ่งนัก ก่อนหน้านี้ข้ามองไม่รู้เลยว่ามันมีความพิเศษยังไง ข้าแค่สังเกตเห็นถึงความแตกต่างของน้ำบริเวณนี้หลังจากที่มันเริ่มมืดแล้ว” สวี่มีมองห่านเซ็นด้วยความเลื่อมใส

ตอนที่ 1578 หมาป่าแห่งการทำลายล้าง

ห่านเซินบินไปอยู่เหนือบริเวณที่มีน้ำมีไผ่เพื่อมองดูว่ามีอะไรอยู่ข้างล่างหรือไม่ แต่เนื่องจากดวงอาทิตย์ได้ตกไปแล้ว ถึงห่านเซินจะมองลงไปยังน้ำใสดุจๆ เขาก็ยังเห็นแค่ความมืดอยู่ดี เขามองไม่ออกด้วยซ้ำว่าทะเลสาบนี้มันลึกแค่ไหน

แต่บริเวณที่น้ำใสนั้นมีฟองลอยขึ้นมาราวกับว่ามีปลาจำนวนมากอยู่ใต้น้ำ

“อาจารย์ น้ำนี้มันผิดปกติอะไรอย่างนั้นหรือ?” สวีมีเข้ามาถามห่านเซิน

ห่านเซินคิด ‘ฉันจะไปรู้เรื่องนั้นได้ยังไงกันเล่า?’

แน่นอนว่าห่านเซินไม่ได้พูดความคิดของเขาออกไป เขายิ้มให้กับสวีมีและพูดเพื่อรักษาหน้าของตัวเอง

“เจ้ารออยู่ตรงนี้ก่อน เดี่ยวข้าจะลองลงไปดูข้างล่าง อย่าได้ลงไปใต้น้ำจนกว่าข้าจะออกมา”

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็กระโดดลงไปในน้ำพร้อมกับเปาเอ๋อ

ห่านเซ็นเคยฝึกวิชาที่ช่วยในการว่ายน้ำมาก่อน ถึงแม้จะไม่สามารถเทียบ
ได้กับมอนสเตอร์ที่อาศัยอยู่ใต้น้ำจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็พอจะต่อสู้ได้
น้ำได้

ห่านเซ็นค่อยๆ ดำลงไปอย่างระมัดระวัง เขาเรียกโล่แขนออกมาและถือมัน
เอาไว้ข้างหน้าเพื่อป้องกันอันตรายจากมอนสเตอร์ที่ดุร้าย

ทะเลสาบนั้นลึกอย่างน่าประหลาดใจ ห่านเซ็นดำลงมามากกว่า 3000
ฟุตแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่เห็นก้นของทะเลสาบ ทุกอย่างรอบๆ ตัว
ของเขายังคงดำสนิท

ห่านเซ็นยังคงดำลงต่อไปเรื่อยๆ แต่จู่ๆ เขาก็รู้สึกของตัวเองไหลพ้นจากน้ำ
และล้มลงไปข้างหน้า

ขณะที่ห่านเซ็นรีบลุกกลับขึ้นมา เขาก็พบว่าตัวเองยืนอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่งที่มี
โครงกระดูกกระจัดกระจายอยู่รอบถ้ำ และมันก็มีกลิ่นเหม็นสาบที่รุนแรง
อยู่ในอากาศ

บริเวณใจกลางของถ้ำมีบ่อน้ำสีดำอยู่ และที่ข้างๆบ่อน้ำนั้นก็มีมอนสเตอร์ 2 ตัวนอนอยู่

มอนสเตอร์ทางด้านซ้ายดูเหมือนกับมังกร และเกล็ดของมันก็เรืองแสงสีดำออกมาราวกับว่าถูกทำขึ้นมาจากถ่านหิน

มอนสเตอร์ที่อยู่ด้านขวาเป็นหมาป่าสีขาวยาวตัวใหญ่ ขนาดตัวของมันพอๆกับมังกรสีดำที่อยู่ด้านข้าง ขนของมันขาวราวกับหิมะ แต่ดวงตาของมันกลับดำสนิทเหมือนกับหมึก

มอนสเตอร์ที่ดูร้ายทั้ง 2 หันมาจ้องมองหานเซ็นพร้อมๆกัน สายตาของพวกมันดูเหมือนกับกำลังมองเนื้อสดๆที่หล่นมาอยู่ที่หน้าประตูบ้าน

“หมาป่าแห่งการทำลายล้าง?” หานเซ็นสะดุ้ง ในตอนแรกเขาตามรอยของมอนสเตอร์อีกตัวหนึ่ง แต่เขาไม่ได้คาดคิดว่าจะมาพบกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างที่นี่ด้วย

กูซึ่งเจิงได้บรรยายลักษณะของหมาป่าแห่งการทำลายล้างให้ห่านเซินฟัง
ก่อนหน้านี้ หมาป่าสีขาวตัวใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าของเขานั้นเหมือนกับที่เธอ
บรรยายเอาไว้ไม่มีผิด

ส่วนมังกรสีดำที่อยู่ข้างๆก็คงจะเป็นมังกรม้วนในตำนาน แต่ทว่าพวกมัน
ทั้งคู่ดูไม่เหมือนกับมอนสเตอร์ที่ห่านเซินตามรอยมา

นอกจากมังกรม้วนและหมาป่าแห่งการทำลายล้างแล้ว มันก็ไม่มีมอน
สเตอร์ตัวอื่นอยู่ภายในถ้ำแห่งนี้ แต่ในบ่อน้ำสีดำมีวัตถุบางอย่างที่มีขนาด
พอๆกับลูกบาสกลิ้งอยู่ข้างใน

ก่อนที่ห่านเซินจะได้เห็นชัดๆว่าวัตถุนั้นเป็นอะไรกันแน่ เขาก็ได้ยินเสียง
คำรามของมังกรม้วนที่มาพร้อมกับแสงสีดำ

ห่านเซินยังมองเห็นได้ไม่ชัดว่าแสงสีดำนั้นคืออะไร ดังนั้นเขาจึงไม่
สามารถหลบมันได้ เขาทำได้แต่ยกโล่ขึ้นมาป้องกันมันเอาไว้

ตูม!

ห่านเซ็นรู้สึกได้ถึงแรงมหาศาลที่ส่งผ่านโล่เข้ามา และทำให้เขากระเด็น
ถอยหลังไปชนเข้ากับผนังของถ้ำ

แสงสีดำนุกสะท้อนกลับไป หลังจากปะทะกับโล่แขนของห่านเซ็น แสงสี
ดำพุ่งเข้าไปที่หางของมังกรม้วน แต่แทนที่มันจะได้รับบาดเจ็บจากพลัง
นั้น หางของมังกรกลับสามารถจับแสงสีดำเอาไว้ได้

หลังจากนั้นห่านเซ็นก็สามารถเห็นได้ชัดๆว่าแสงสีดำที่ถูกพ่นออกมานั้น
จริงๆแล้วก็คือตรีศูลที่ดำสนิทเหมือนกับหมึก ด้ามจับของตรีศูลอันนี้ดู
คล้ายกับลำตัวและหางของมังกร และหัวทั้ง 3 ของมังกรก็ก่อตัวเป็นสาม
ง่ามของตรีศูล

การโจมตีของมังกรม้วนไม่ได้ปิดชีวิตของห่านเซ็น ซึ่งนั่นทำให้มันรู้สึก
ประหลาดใจเล็กน้อย หมาป่าแห่งการทำลายล้างจึงไปทีห่านเซ็นและพูด

“ใครส่งเจ้ามาที่นี่? เมืองศักดิ์สิทธิ์หรือเมืองเวหา?”

“ไม่มีใครส่งฉันมาทั้งนั้น ฉันมาที่นี่ด้วยตัวเอง” ห่านเซ็นพูด

มังกรม้วนและหมาป่าแห่งการทำลายล้างต่างก็มีพลังชีวิตที่ดูน่า
สะพรึงกลัว เห็นได้ชัดว่าพวกมันทั้งคู่แข็งแกร่งมากๆ

พลังของห่านเขินยังไม่ถึงขั้นสุดยอด ดังนั้นเขาจึงไม่แน่ใจว่าจะสามารถ
ต่อสู้กับมอนสเตอร์ทั้ง 2 ตัวได้ยังไง

‘จริงๆเราควรจะพาภูซิงเจิงมาด้วย’ ห่านเขินถอยหายใจออกมา เขาไม่
คาดคิดว่าจะมาเจอกับหมาป่าแห่งการทำลายล้างง่ายๆแบบนี้

ห่านเขินคิดว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างคงจะร่วมมือกับมังกรม้วนเพื่อ
จัดการกับเขา แต่หมาป่าแห่งการทำลายล้างหรีดตาลงและจ้องมองห่าน
เขินอยู่ชั่วขณะ ก่อนที่จะพูดออกมา

“เนื่องจากเจ้ามาถึงที่นี่ด้วยตัวเอง ทำไมเจ้าไม่มาร่วมแบ่งไขศักดิ์สิทธิ์นี้
กับพวกเราล่ะ?”

“ฉันจะไปทำแบบนั้นได้ยังไง?” ห่านเขินคิดว่ามันยากที่จะเชื่อได้ว่าหมา
ป่าแห่งการทำลายล้างจะใจดีแบบนี้ มันเสี่ยงชีวิตของตัวเองเพื่อไปขโมย

ใช่ใบนี้มา อย่างนั้นแล้วทำไมมันถึงต้องการจะแบ่งใบให้กับมนุษย์แปลกหน้าคนหนึ่งด้วย?

หมาป่าแห่งการทำลายยิ้มออกมา แต่รอยยิ้มของมันทำให้ห่านเชื่ารู้สึกขนลุก

หมาป่าแห่งการทำลายพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่ดูจริงจัง

“จริงๆพวกเราก็ไม่อยากจะแบ่งไข่ศักดิ์สิทธิ์ให้คนอื่นหรอก แต่จากมุมมองของข้าแล้วเจ้าคงจะแข็งแกร่งพอสมควร และมันก็เป็นเรื่องยากที่พวกเราจะฆ่าเจ้าได้ ถ้าเจ้าเกิดหนีไปได้และดึงดูดมอนสเตอร์ที่ทรงพลังตัวอื่นมาที่นี่ มันก็จะเป็นปัญหาใหญ่สำหรับพวกเรา ดังนั้นถ้าเจ้าไม่ขัดข้องพวกเรา ก็มาแบ่งไข่นี้กัน 3 คน เจ้าคิดว่ายังไง?”

ถึงสิ่งที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูดจะสมเหตุสมผล แต่ห่านเชื่อก็ยังรู้สึกว่ามันแปลกๆอยู่ดี

แต่ห่านเชื่อนั่นใจอยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าเขาปฏิเสธ มอนสเตอร์ทั้ง 2 ก็จะร่วมมือกันและพยายามจะฆ่าเขาเพื่อปกปิดความลับของที่แห่งนี้เอาไว้

“ก็ได้” เนื่องจากนายพูดอย่างจริงใจแบบนี้ ฉันก็จะขอร่วมวงด้วย”

ห่านเซ็นคิด ‘แต่ถ้าพวกมันคิดจะรวมโจมตีเรา เราก็อาจจะต้องลองใช้ หอคอยแห่งโชคชะตา ดู บางทีแบบนี้เราอาจจะแย้งไข่มมาได้’

“ถ้าอย่างนั้นก็เข้ามาได้เลย ไซค์กดีลิตี้ใกล้จะพร้อมแล้ว แต่ว่ามันยังมี คนอื่นนอกจากเจ้าอีกไหมที่รู้เกี่ยวกับที่นี่?” หม่าป้าแห่งการทำลายล้าง พูดด้วยรอยยิ้ม

“ไม่” ห่านเซ็นค่อยๆเดินเข้าไปหาพวกมันอย่างช้าๆ แต่ทว่าเขาก็ยัง พยายามรักษาระยะห่างเอาไว้ เขามองไปยังวัตถุสีขาวที่อยู่ในบ่อน้ำสีดำ และถาม

“นั่นนะหรือไซค์กดีลิตี้?”

ตอนที่ 1579 ไชศักดิ์สิทธิ์

“ถูกต้อง นั่นก็คือไชศักดิ์สิทธิ์ แต่เปลือกของมันแข็งมากๆ พวกเราได้พยายามลองใช้วิธีต่างๆที่คิดออก แต่มันก็ไม่มีวิธีไหนที่ทำลายเปลือกไขได้ พวกเราเลยหันมาใช้ น้ำจากบ่อน้ำนี้ในการกัดกร่อนเปลือกของไชศักดิ์สิทธิ์แทน เจ้าม้าได้จังหวะพอดี อีก 40-50 ชั่วโมง เปลือกไขก็จะถูกกัดกร่อนอย่างสมบูรณ์ หลังจากนั้นพวกเราก็จะมีความสุขกับไชศักดิ์สิทธิ์นี้ได้” หม่าป่าแห่งการทำลายล้างพูด

มังกรม้วนเพียงแค่จ้องมองหานเฉินอย่างกับรูปปั้น แต่หานเฉินไม่แน่ใจว่ามันเป็นเพราะอีกฝ่ายไม่เข้าใจภาษาของมนุษย์ หรือเป็นเพราะว่ามันไม่ต้องการจะพูดกับเขากันแน่

แต่หานเฉินก็เห็นว่าทั้งหม่าป่าแห่งการทำลายล้างและมังกรม้วนต่างก็ไม่มีที่ท่าว่าจะโจมตีเขาเลย ซึ่งทำให้เขาประหลาดใจไม่น้อย

หานเฉินคิดว่าหม่าป่าแห่งการทำลายล้างแค่ต้องการถามให้แน่ใจว่าไม่มีใครรู้เกี่ยวกับที่นี่ก่อนจะโจมตี แต่แล้วหม่าป่าแห่งการทำลายล้างกลับไม่

มีที่ทำว่าจะโจมตีใส่เขาเลย มันดูเหมือนกับว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้าง
ตั้งใจจะแบ่งไขศักดิ์สิทธิ์ให้กับเขาจริงๆ

ห่านเขินยังคงระมัดระวังตัวอยู่ตลอด เพราะเขายังไม่แน่ใจว่าหมาป่าแห่ง
การทำลายล้างต้องการอะไรกันแน่ เขารักษาระยะห่างกับหมาป่าแห่งการ
ทำลายล้างและมังกรม้วนเอาไว้ ขณะที่คอยมองไขศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ด้วย

ถึงแม้มันจะถูกเรียกว่าไขศักดิ์สิทธิ์ แต่มันก็ไม่ได้มีลักษณะภายนอกที่
พิเศษอะไรเลย มันดูเหมือนกับไขธรรมดาๆที่มีขนาดใหญ่เท่านั้น มันยาก
ที่จะจินตนาการได้ว่ามอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งอย่างหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างจะไม่สามารถทำลายเปลือกไขได้

ห่านเขินมองดูไขอย่างตั้งใจและพบว่ามันมีรอยสีดำเล็กๆจำนวนมากอยู่ที่
ผิวของเปลือกไข มันดูเหมือนว่าน้ำจากบ่อน้ำสีดำจะสามารถกัดกร่อน
เปลือกไขได้จริงๆ

“ข้าควรจะเรียกเจ้าว่ายังงี้ดีสหาย?” หมาป่าแห่งการทำลายล้างไม่
ต้องการจะเข้าไปใกล้ห่านเขินเช่นเดียวกัน ดังนั้นมันจึงมองดูห่านเขินอยู่
ห่างๆขณะที่ยิ้มออกมา

“หานเซ็น” หานเซ็นตอบ

“เนื่องจากเจ้าแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ เจ้าคงจะต้องมาจากที่ไหนสักแห่งที่มีชื่อเสียงแน่ๆ ทำไมข้าถึงไม่เคยได้ยินชื่อของเจ้ามาก่อนเลย?” หมาป่าแห่งการทำลายล้างถาม

“ฉันไม่ได้มาจากที่ที่มีชื่อเสียงอะไร ฉันก็แค่โชคดีได้รับแกนหินและวิญญาณอสูรที่ทรงพลังมา” หานเซ็นพูด

ยิ่งหานเซ็นพูดมากเท่าไร หมาป่าแห่งการทำลายล้างก็เริ่มจะดูถูกเขาน้อยลง มันยังคงพูดคุยกับหานเซ็นต่อไป ดูเหมือนกับว่ามันต้องการที่จะรอคอยให้เปลือกไขแตกออกจริงๆ

“เปลือกของไขแข็งแกร่งถึงขนาดที่นายทำลายมันไม่ได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ?” หานเซ็นถาม เนื่องจากเขาคิดว่าเรื่องนั้นเป็นอะไรที่น่าเชื่อ

ตามกฎของก๊อตแซงซ์วีเขต 4 แล้ว ถึงแม้จะเป็นทายาทของมอนสเตอร์ชั้นสุดยอดเบอร์เชิร์ก มอนสเตอร์ชั้นสุดยอดที่เกิดขึ้นใหม่ก็เป็นแค่ระดับ

ทองแดง มันยากที่จะเชื่อว่าเปลือกไข่มองของมอนสเตอร์แกนเย็นระดับ
ทองแดงจะแข็งขนาดนี้ได้ยังไง

หมาป่าแห่งการทำลายล้างที่นอนอยู่ข้างๆบ่อน้ำสีดำยิ้มออกมา

“ถ้าข้าทำลายมันได้ ข้าก็คงจะไม่วิ่งแบกมันไปไหนมาไหนให้ลูกมอน
สเตอร์ที่ทรงพลังมากมายตามล่าแบบนี้หรอก”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างหัวเราะออกมา “เจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์ใช้ความ
พยายามอย่างมาก กว่าที่จักรพรรดินีแห่งการทำลายล้างจะให้กำเนิดลูก
ของเขาได้ เขาได้ใช้ทั้งเวลาและความพยายามอย่างมากไปกับไข่มองนี้
ดังนั้นมันจึงเป็นอะไรที่พิเศษ”

ห่านเขินมองไปที่ไข่มองศักดิ์สิทธิ์ แต่เขายังไม่เห็นว่ามันจะพิเศษตรงไหน แต่ที่
น่าแปลกยิ่งกว่านั้นก็คือเขายังคงไม่พบร่องรอยของมอนสเตอร์ที่เขาตาม
รอยมันมาเลย

ถ้ามอนสเตอร์ตัวนั้นมาที่นี้และตกเป็นอาหารของหมาป่าแห่งการทำลาย
ล้างกับมังกรม้วน หานเซ็นก็ควรจะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของมันบ้าง แต่
ว่าเขาไม่สามารถมองเห็นถึงโมเลกุลของมอนสเตอร์ตัวนั้นได้

หานเซ็นเกรงว่าโมเลกุลภายในถ้ำแห่งนี้จะยุ่งเหยิงเกินกว่าที่เขาจะ
สามารถตรวจสอบอย่างละเอียดได้ เขาพยายามตรวจสอบรอบๆตัวเขา
อยู่หลายครั้ง แต่เขาก็ยังไม่สามารถหาร่องรอยของมอนสเตอร์ที่
สังเกตเห็นก่อนหน้านี้ได้

‘บางทีมอนสเตอร์นั้นอาจจะไม่ได้ลงมาในทะเลสาบ แต่ถ้าอย่างนั้นแล้ว
มันจะหายไปไหนได้?’ หานเซ็นขมวดคิ้ว

หมาป่าแห่งการทำลายพูดคุยกับหานเซ็นอยู่เป็นครั้งคราว ซึ่งมันทั้งดู
อ่อนโยนและเป็นมิตร

กลับกันมังกรม้วนนั้นไม่ได้พูดออกมาแม้แต่คำเดียว มันเพียงแค่นอนอยู่
ข้างๆบ่อน้ำและจ้องมองไขศักดิ์สิทธิ์ที่ลอยอยู่

พวกมันไม่ได้มีที่ท่าว่าจะโจมตีหานเซ็นเลยซึ่งมันทำให้เขารู้สึกสับสน

เป่าเอ่อเองก็มองไปที่ไข่เป็นระยะๆ รวากับว่ามันเป็นของเล่นอันใหม่

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ ขณะที่รอยแยกสีดำบนเปลือกไข่ก็เริ่มจะปรากฏขึ้นมาให้เห็นมากขึ้น อย่างที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างบอก เปลือกไข่นั้นเกือบจะถูกกัดกร่อนอย่างสมบูรณ์แล้ว

หลังจากรอคอยมากกว่า 50 ชั่วโมง หานเซ็น หมาป่าแห่งการทำลายล้างและมังกรม่วงก็ได้ยินเสียงเหมือนกับไข่ที่ถูกต้มจนสุก

รอยแยกสีดำปรากฏขึ้นบนผิวสีขาวของเปลือกไข่

“ในที่สุดก็เสร็จสักที!” หมาป่าแห่งการทำลายล้างดูตื่นเต้น ทางมังกรม่วงเองก็ดูตื่นเต้นเช่นกัน มันสะบัดหางที่ถือตรีศูลอยู่และขว้างมันใส่ไข่ในทันที

ไข่นั้นเต็มไปด้วยรอยร้าวจำนวนมาก หานเซ็นจึงคิดว่าตรีศูลของมันจะสามารถทำลายเปลือกไข่ให้แตกได้ แต่ทว่าเมื่อปลายของตรีศูลปะทะกับ

รอยร้าวของเปลือกไข่ มันก็แค่ทำให้เกิดประกายไฟขึ้นมา แต่ไข่ยังคงปลอดภัยดีและรอยร้าวของมันก็ได้ขยายใหญ่ขึ้นเลยแม้แต่นิดเดียว

ห่านเซ็นตกตะลึงกับสิ่งที่เกิดขึ้น หมาป่าแห่งการทำลายล้างบอกเขาถึงความแข็งแกร่งของไข่ศักดิ์สิทธิ์ แต่เขาก็ไม่ได้เชื่อจนกระทั่งมาเห็นมันด้วยตาตัวเอง

ก่อนหน้านี้เขาได้สัมผัสถึงพลังของตรีศูลแล้ว ซึ่งมันต้องเป็นแกนยื่นชั้นสุดยอดอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่สามารถสร้างความเสียหายให้กับเปลือกไข่ได้เลย

หมาป่าแห่งการทำลายล้างเลียริมฝีปากของตัวเอง มันจ้องมองไปที่ไข่ศักดิ์สิทธิ์และพูด

“ดูเหมือนว่าพวกเราจะต้องรออีกหน่อย แต่ยังไงพวกเราก็คงรอกันมานานมากแล้ว ดังนั้นจะรออีกสักนิดก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร”

มังกรม้วนกลับไปนอนประจำที่ของมัน ห่านเซ็นจ้องมองไข่ศักดิ์สิทธิ์อย่างตั้งใจ เนื่องจากมีบางอย่างดูผิดปกติในสายตาของเขา ในตอนแรกเขายัง

ดูไม่ออกว่าไขใบนี้มีความพิเศษยังงัย แต่หลังจากที่เปลือกไขเริ่มร้าว ในที่สุดห่านเซ็นก็สามารถสัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างที่ออกมาจากไข

แต่ทว่าสิ่งที่ออกมาจากไขนั้นไม่ใช่พลังชีวิต แต่มันเป็นพลังงานที่ดูคล้ายคลึงกับความตาย

‘ทำไมพลังนี้ถึงได้ให้ความรู้สึกเหมือนกับความตาย? เราเคยเห็นพลังของเทพธิดามาก่อน แต่พลังของเธอไม่ได้ให้ความรู้สึกแบบนี้ ถ้าทั้งเธอและไขนี้ต่างก็เป็นทายาทของเจ้าเมืองศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน พลังก็ไม่ควรจะแตกต่างกันมากสิ’ ห่านเซ็นคิด

ขณะที่ห่านเซ็นกำลังคิดอยู่นั้น จู่ๆเขาก็ขมวดคิ้วและหันความสนใจไปที่มุมหนึ่งของถ้ำ เนื่องจากมันมีโมเลกุลที่คุ้นเคยรอยอยู่บริเวณนั้น ซึ่งมันเป็นโมเลกุลเดียวกับที่เขาพบรอบๆทะเลสาบ

“แปลกจริงๆ! เราเช็คภายในถ้ำแห่งนี้หลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่ก็ไม่เห็นจะมีโมเลกุลของมอนสเตอร์ตัวนั้น แล้วทำไมจู่ๆตอนนี้ถึงได้มีโมเลกุลของมันปรากฏขึ้น?” ห่านเซ็นรู้สึกกังวลขึ้นมา

ตอนที่ 1580 ต่อสู้เพื่อแย้งไข

‘มีมอนสเตอร์ตัวอื่นอยู่ที่นี่ แต่หมาป่าแห่งการทำลายล้างและมังกรม้วนไม่รู้ตัวอย่างนั้นหรือ? หรือบางทีพวกมันอาจจะรู้ตัว แต่พวกมันแค่ปล่อยให้มอนสเตอร์ตัวนั้นซ่อนตัวอยู่ที่นี่ด้วยเหตุผลบางอย่าง’ หานเซ็นชมวดคิ้ว

หานเซ็นมั่นใจในอภิปรัชญาที่ตงเสวียนอย่างมาก เขามั่นใจว่าโมเลกุลนั้นจะต้องเป็นของมอนสเตอร์ตัวที่เขาตามรอยมาก่อนหน้านี้ แกมมันยังมีร่องรอยโมเลกุลปรากฏขึ้นมาใหม่อีกด้วย

มันมีความเป็นไปได้เพียงอย่างก็คือมอนสเตอร์ตัวนั้นซ่อนตัวอยู่ในถ้ำแห่งนี้ด้วยวิธีการบางอย่าง

หานเซ็นสังเกตเห็นถึงเรื่องนั้นในตอนที่เปลือกไข่เริ่มมีรอยร้าวและมังกรม้วนก็ได้ขว้างตรีศูลไปใส่ไข่ มอนสเตอร์ตัวนั้นคงจะคิดว่าถึงเวลาที่ต้องเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว มันถึงได้ทิ้งร่องรอยของโมเลกุลเอาไว้

“น้ำสีดำในบ่อนี้จะไม่ซึมเข้าไปในเปลือกไข่อย่างนั้นหรือ?”

ห่านเซ็นตามขึ้นมามั่วๆ เขาทำเหมือนกับว่ากำลังมองไปที่หมาป่าแห่งการทำลายล้าง แต่ความจริงแล้วเขากำลังใช้อรรถาาสตร์ต่งเสวียนเพื่อตรวจสอบโมเลกุลที่อยู่ตรงมุมของถ้ำ

แต่ทว่ามันดูเหมือนจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกอย่างยังคงปกติดีและมันก็ไม่ได้มีโมเลกุลแปลกๆรั่วไหลออกมาอีก

“นั่นก็มีเหตุผลอยู่ ฉันพวกเราเอาไข่ออกมาตอนนี้เลย ยังไงเปลือกไข่ก็เต็มไปด้วยรอยร้าวแล้ว ดังนั้นมีโอกาสที่พวกเราจะทำลายไข่ได้โดยตรง” หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูดกับมังกรม่วงที่อยู่ข้างๆ

ห่านเซ็นพบว่ามันแปลกที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างขอให้มังกรม่วงช่วยนำไข่ออกมาจากบ่อน้ำสีดำ ทั้งๆมันเองก็น่าจะนำไข่ออกมาได้โดยไม่ต้องสัมผัสกับน้ำ

เมื่อมังกรม่วงได้ยินคำพูดของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง มันก็ยื่นหางออกไปและใช้ตรีศูลเป็นเหมือนกับช้อนเพื่อตักไข่ศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากบ่อน้ำ

ในจังหวะนั่นเองที่รอยแยกสีดำเริ่มจะปกคลุมไปทั่วทั้งเปลือกไข่ราวกับใยแมงมุม มันก็เริ่มจะฝังลึกเข้าไปในเปลือกไข่

หมาป่าแห่งการทำลายล้างเดินเข้าไปและก้มมองรอยร้าวของไข่

“รอยร้าวยังไม่ใหญ่มากพอ ดังนั้นเราต้องรอให้มันถูกกัดกร่อนมากกว่านี้ก่อน” หมาป่าแห่งการทำลายล้างพูด

หลังจากนั้นมันก็ยกไข่ขึ้นมาด้วยอุ้งเท้าของมัน และเตรียมที่จะโยนไข่ศักดิ์สิทธิ์กลับลงไปในบ่อน้ำสีดำ

แต่ทว่าในขณะที่มันหันหลังนั้น มังกรม่วงก็สะบัดหางและใช้ตรีศูลแทงทะลุเข้าไปที่อกของหมาป่าจนเป็นรู เลือดจำนวนมากหลังไหลออกมาและย้อมขนหมาป่าจากสีขาวเป็นสีแดง

ไข่ร่วงลงมาจากอุ้งเท้าของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง และเริ่มมีรอยกระเพื่อมประหลาดเกิดขึ้น หมาป่าบิดเบือนมิติรอบๆตัว มันหายตัวไปชั่วครู่ และเมื่อมันปรากฏตัวอีกครั้ง หมาป่าแห่งการทำลายล้างก็ไปเผลออยู่

ด้านหลังของมังกรม้วน และเตรียมที่จะใช้เขี้ยวของมันขย้ำคอของมังกรม้วน

แต่ทว่าก่อนที่หมาป่าแห่งการทำลายล้างจะสามารถกัดคอของมังกรม้วนได้ ลูกธนูโปร่งไสก็ถูกยิงเข้าไปที่หัวของหมาป่า ลูกธนูนั้นทะลุผ่านสมอง ออกมายังระหว่างคิ้วของมัน

หมาป่าแห่งการทำลายล้างล้มลงไปกับพื้นและตายไป

ห่านเขินตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหมาป่าแห่งการทำลายล้างจะถูกฆ่าตายง่ายๆแบบนั้น

หลังจากนั้นเขาก็หันไปมองที่มุมหนึ่งของถ้ำและเห็นมอนสเตอร์ตัวอยู่ยืนอยู่ตรงนั้น ร่างกายท่อนบนของมันเป็นมนุษย์ ในขณะที่ร่างกายท่อนล่างดูเหมือนกับงู มันยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสีหน้าที่เฉยเมย ขณะที่ถือธนูคันหนึ่งอยู่ในมือ

“ทำได้ดีมาก มังกรดำ” มอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์เลื้อยเข้ามาข้างๆและใช้มือของมันลูบหัวมังกรดำ

ทันใดนั้นมังกรม้วนที่น่าสะพรึงกลัวก็ดูเชิงไปทันที มันดูมีความสุขกับการได้รับคำชมจากมอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์ตนนี้

“นายเป็นใครกัน?” หานเซ็นถามขึ้นอย่างตื่นตระหนก

ในตอนนี้เห็นได้ชัดแล้วว่ามอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์กับมังกรม้วนนั้นเป็นพวกเดียวกัน แต่เดิมหมาป่าแห่งการทำลายล้างแค่ต้องการยืมใช้บ่อน้ำสีดำ ซึ่งมันก็ได้ตกลงว่าจะยอมแบ่งไขศักดิ์สิทธิ์ให้กับมังกรม้วน แต่มันไม่รู้เลยว่ามังกรม้วนนั้นยังมีพวกอยู่อีกคนหนึ่ง

“ราชามังกรม้วน” มอนสเตอร์ครึ่งมนุษย์มองมาที่หานเซ็นด้วยสายตาดูถูก

หานเซ็นอึ้ง ตอนนีเขารู้แล้วว่ามอนสเตอร์ในตำนานของทะเลสาบมังกรม้วนนั้นไม่ใช่มังกรสีดำตัวนั้น แต่เป็นมอนสเตอร์ประหลาดที่อยู่ตรงหน้าของเขา

ราชามังกรม้วนเลื้อยไปข้างๆบ่อน้ำและหยิบไขศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาถือในมือ

“ฆ่าเขาซะ” ราชามังกรม้วนพูดอย่างเฉยเมยขณะที่มองดูไข่ศักดิ์สิทธิ์

ทันใดนั้นมังกรดำก็คำรามออกมา และมันก็พุ่งเข้าหาห่านเซ็นพร้อมกับตรีศูล ทั้งกรงเล็บ เขี้ยวและตรีศูลต่างก็เป็นอาวุธที่น่ากลัวทั้งหมด ห่านเซ็นทำได้ป้องกันการโจมตีที่กระหน่ำเข้ามาด้วยโล่แขนของเขา

ห่านเซ็นก็ถูกไล่ต้อนให้ถอยหลังไปเรื่อยๆด้วยการโจมตีที่รุนแรง

แสงสีแดงทะลักออกมาจากร่างกายของห่านเซ็น ปีกผีเสื้อปรากฏขึ้นที่หลังของเขา ขณะเดียวกันเขาก็เข้าสู่โหมดกระหายเลือด

ห่านเซ็นต่อสู้กับมังกรดำอยู่สักพัก แต่ก็ไม่มีฝ่ายไหนสามารถเอาชนะอีกฝ่ายได้

ราชามังกรม้วนไม่ได้เข้ามาช่วยมังกรดำจัดการกับห่านเซ็น เขาเดินเข้าไปดึงลูกธนูออกมาจากหัวของหมาป่าแห่งการทำลายล้าง หลังจากนั้นเขาก็ใช้ลูกธนูแทงลงไปใต้

แต่ลูกธนูนั้นไม่สามารถแทงทะลุไขศักดิ์สิทธิ์ที่เต็มไปด้วยรอยร้าวได้ ราชามังกรม้วนขมวดคิ้ว หลังจากนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มปลดปล่อยแสงสีดำนอกมา ซึ่งแสงสีดำนั้นก็ได้ไปรวมกันอยู่ที่ปลายของลูกธนู และเขาก็ใช้มันแทงลงไปทีไรอีกครั้งหนึ่ง

ปัง!

ในที่สุดลูกธนูก็แทงทะลุเปลือกไขได้สำเร็จ และปลายของลูกธนูก็ทะลุเข้าไปอยู่ข้างใน

ราชามังกรม้วนคิ้วขึ้นเต้น เขาจับที่ลูกธนูและพยายามจะดึงมันออกมา

แต่ในวินาทีต่อมานั้น ราชามังกรม้วนก็มีสีหน้าที่หวาดกลัว เนื่องจากเขาไม่สามารถดึงลูกธนูออกมาจากไขได้ และทั้งร่างกายของเขาก็สั่นรากับว่ากำลังถูกไฟฟ้าช็อตแทน

แสงสีดำที่หลังไหลออกมาจากร่างกายของเขากำลังถูกดูดเข้าไปในไขอย่างรวดเร็ว

“ราชามังกรม้วน เจ้าคิดหรือว่าข้าจะไม่ว่าเจ้าคือผู้ปกครองทะเลสาบ
มังกรม้วนตัวจริง?”

หมาป่าแห่งการทำลายล้างลุกกลับขึ้นมาจากพื้นอีกครั้ง ขณะที่รูปบริเวณ
อกและหัวของมันสมานตัวอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นก็ต้องมองไปที่ราชามังกรม้วนและเผยรอยยิ้มที่ประหลาดออกมา

“เจ้า...” ราชามังกรม้วนรู้สึกหวาดกลัว เขาเพียงจะรู้ตัวว่าได้หลงกลหมาป่า
แห่งการทำลายล้างเข้าให้แล้ว

แต่ทว่ามันก็สายเกินไปแล้วที่จะมาเสียใจตอนนี้ ร่างกายของเขาถูกไข
ศักดิ์สิทธิ์ติดเอาไว้ทำให้ไม่สามารถหนีไปไหนได้

พลังของเขากำลังลี้ภัยเข้าไปในไข้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งมันทำให้เขา
อ่อนแอลงไปเรื่อยๆ

มังกรดำคำรามออกมา หลังจากนั้นมันก็หันไปหาราชามังกรม้วน และ
พยายามใช้ตรีศูลของมันแทงไปที่ไขศักดิ์สิทธิ์เพื่อช่วยราชามังกรม้วน